

4

이번생은
가주가
되겠습니다

김로아 장편소설

เกิดใหม่
ชาตินี้
ฉันจะเป็น
เจ้าตระกูล

คิมโรอา / Kim Roah เขียน
8 hours แปล

PEONY

เกิดใหม่ชาตินี้ ฉันจะเป็นเจ้าตระกูล

← 4 →

이번 생은 가주가 되겠습니다

김로아

คิมโรอา

เชียน

8 hours

แปล

ก ร อ า น ค อ ร า ก รุ า น ที่ ส ำ ค ัญ

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

เกิดใหม่ชาตินี้ ฉันจะเป็นเจ้าตระกูล 4

이번 생은 가주가 되겠습니다

PEONY

โน้ตเครื่องบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com @amarinbooks PEONY Publishing

I Shall Master this Family

Copyright © Kim Roah 2019 / D&C MEDIA

All rights reserved.

First published in Korea in 2019 by D&C MEDIA Co., Ltd.

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ดัดแปลงตีพิมพ์
หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

พิมพ์ครั้งแรก มิถุนายน 2566

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ งามาง จิระอร • บรรณาธิการผู้อำนวยการ ศศกร วัฒนาสุขธิวงศ์
บรรณาธิการบริหาร ปริญญา มั่นสมันตรี • บรรณาธิการ ชลลดา ซลาดล • บรรณาธิการต้นฉบับ บุษย์ ชนทัต
ซันบอดีเตอร์ สุดนา กิ่งก้าน • ผู้ตรวจงานต้นฉบับ OneFineDay • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษ์ณธ์ เขยกลั่น
ศิลปกรรม เกติทิบูล โหมเดตาด • คอมพิวเตอร์ รัชฎากร ศรพรหมฉาย
พิสูจน์อักษร พรทิพย์ รักร์ทอง • ฝ่ายการตลาด กุลพัฒน์ บัวละออ

คำนำสำนักพิมพ์

มรสุมครั้งเก่าผ่านพ้นไปแล้ว แต่ทว่าคลื่นลมพายุกลับไม่สงบง่าย ๆ เสียนี้...แต่คนอย่างคุณหนูพีเรนเทียไม่ยอมแพ้กับอุปสรรคง่าย ๆ เหล่านั้นหรอก!

เมื่ออายุย่างเข้าสิบแปดปี ก็ถือว่าเธอเองมีสิทธิ์ในฐานะผู้ทำชิงตำแหน่งเจ้าตระกูลเช่นกัน ดังนั้นพีเรนเทียจึงขอโอกาสพิสูจน์ตัวเองเพื่อแสดงให้เห็นว่าหลานสาวตัวน้อยคนนี้มีความสามารถไม่ธรรมดาซ่อนอยู่ แต่เธอจะแสดงผลงานอะไรออกมาให้เป็นที่ประจักษ์กันล่ะ

ในขณะเดียวกัน คีทซิงบัลลังก์ระหว่างอาสทาน่าและเฟเรสที่เพิ่งกลับมาจากอะคาเดมีกำลังปะทุขึ้น เพื่อแย่งชิงตำแหน่งองค์รัชทายาท ชุมนางทั้งหลายต่างจะต้องเลือกข้างเสียแล้วว่าจะเอนเอียงไปทางซ้ายอำนาจใด

เส้นทางของการเป็นเจ้าตระกูลของเธอกำลังจะมีอุปสรรคอีกครั้งหรือไม่ มาลุ้นเป็นกำลังใจให้กับพีเรนเทียกันเถอะละ

PEONY

ณ สำนักงาบ ของร้านค้าเฟลเลส

“...ว่ายังไงนะครับ”

เครย์ลีนที่กำลังยุ่งวุ่นวายกับการจัดการงานในช่วงเช้าตกใจจนถึงกับต้องวางปากกาลง ในขณะที่เอย์ตามกลับไป

พีเรนเทียพูดให้เขาฟังอีกครั้งด้วยน้ำเสียงที่พยายามทำให้นิ่งสงบมากที่สุด

“เฟเรสเป็นเจ้าของของกลุ่มการค้าโมนัคอะ”

“...จริงหรือครับ”

เครย์ลีนหันไปถามเบ็ตที่นั่งอยู่ข้างเธอ

“ครับ ตรวจสอบเรียบร้อยแล้วครับ ข้าเองก็ตกใจเช่นกัน ถึงได้แจ้งให้ทราบหลังจากตรวจสอบแล้วตรวจสอบอีกหลายครั้งจนแน่ใจครับ”

“มะ...ไม่สิ...จะเป็นไปได้ยังไง...”

เครย์ลีนยกมือขึ้นลูบใบหน้าของตน เขาพูดอะไรไม่ออกจริงๆ

เธอเข้าใจความรู้สึกนั้นดีเลยละ

ตอนที่เธอได้ยินเรื่องนี้ครั้งแรก เธอเองก็ตกใจมากเหมือนกัน

ไม่รู้ว่เธอถามเบ็ตไปกี่ครั้งแล้วว่าเขาแน่ใจแค่ไหน เหมือนกับที่เครย์ลีนกำลังถามอยู่ตอนนี้แหละ

เธอช่วยเตือนน้ำให้เคลียร์กับด้วยความรู้สึกเหมือนเห็นภาพของตัวเองเมื่อคืน ก่อนจะเอ๋ยขึ้น

“ดื่มน้ำสักแก้วก่อนนะคะ แล้วใจเย็นๆ ก่อน”

“ครับ...”

เคลียร์กับดื่มน้ำอีกๆ แต่ก็ยังคงงุนงงตั้งสติไม่ได้อยู่ดี

เขาจะพริบตาพริบๆ ด้วยใบหน้าเหม่อลอย ก่อนจะพึมพำเสียงแผ่วราวกับในที่สุดก็ตระหนักเรื่องบางอย่างขึ้นมาได้

“เพราะอย่างนั้นถึงได้ระแวงข้าขนาดนั้น ในเมื่อทางเหนือกำลังแข่งขันกับร้านค้าเพลลอสอยู่ตลอด...”

“มีเรื่องแบบนี้ด้วยหรือคะ”

“ครับ ที่งานเลี้ยงนะครับ ก่อนที่ท่านพีเรนเทียจะกลับมาร่วมโต๊ะ...”

“อย่าใส่ใจมากไปเลยคะ ถ้าหากเฟเรสคิดระแวงกันจริงๆ เขาคงจะเก็บซ่อนความรู้สึกไว้ในใจได้อย่างมิดชิดอยู่แล้ว ขนาดที่ไม่มีใครสังเกตเห็นได้เลยละคะ”

“ก็นะ คงเป็นเช่นนั้นแหละครับ...” เคลียร์กับพยักหน้ายอมรับเขาได้แต่หัวเราะเยาะตัวเอง “คิดว่าต้องเป็นพ่อค้ามากประสบการณ์แท้ๆ รู้สึกเหมือนโดนใครตีเข้าที่ท้ายทอยเลยครับ...”

“อา ที่พูดมานั้นก็ถูกต้องแล้วละครับ” เบ็ตหยิบช็อกโกแลตสำหรับแขกที่วางเตรียมไว้บนโต๊ะใส่ปากหนึ่งชิ้นก่อนจะเอ๋ยว่า “กลุ่มการค้านี้สร้างขึ้นมามีวัตถุประสงค์ของพ่อค้าวัยกลางคนนามว่าโนเชียร์ครับ แต่เจ้าของที่แท้จริงคือเจ้าชายลำดับที่สอง”

“อะไรกัน นั่นก็เหมือนข้ากับเคลียร์กับเลยสินะคะเนี่ย”

“อา...”

ถึงแม้จะพูดออกไปอย่างสงบ แต่เธอก็ตั้งใจมากเหมือนกัน

เพราะในชีวิตก่อนเธอไม่เคยได้ยินชื่อกฎการค้าโมนัดเลยสักครั้ง

“จะว่าไปเจ้าชายลำดับที่สองก็ไม่ธรรมดาเลยนะครับ ยี่มนามคนอื่นสร้างกลุ่มการค้าขึ้นมาแบบนี้ อ๊ะ แน่หนอนว่าเทียบกับคุณหนูพีเรนเทียไม่ได้หรอกครับ”

เคอร์ลี่ลืบนกลับมาทำท่าทางสงบนิ่งใจเย็นเหมือนทุกวัน เขาเน้นย้ำ
ปลายประโยคที่เอ่ยชมเธอราวกับกลัวเธอจะน้อยใจอย่างไรอย่างนั้น

“แต่ถ้าเป็นแบบนี้เจ้าชายลำดับที่หนึ่งก็คงไม่ใช่คู่ต่อสู้ของเจ้าชาย
ลำดับที่สองอีกต่อไปแล้วละครับ”

“ตั้งแต่แรกก็ไม่ใช่คู่ต่อสู้ที่เหมาะสมกันอยู่แล้วนี่คะ”

“ไอ้อาสทานำบ้านนั้นจะไปเทียบอะไรได้”

“แต่เมื่อหลังเจ้าชายลำดับที่หนึ่งยังมีจักรพรรดินีอยู่ คงไม่ใช่การต่อสู้
ที่ง่ายนักหรอกครับ”

“จักรพรรดินีรวีนี่ไม่ใช่คู่มือที่จัดการได้ง่ายแน่คะ”

เรื่องอื่นเธอไม่รู้หรอก แต่ความสามารถทางการเมืองของจักรพรรดินี
ที่ประเมินจุดอ่อนของคู่ต่อสู้ หรือรู้ได้ในทันทีว่าคู่ต่อสู้ต้องการอะไรใน
ปราดเดียนั้น เป็นสิ่งที่เธอเองต้องยอมรับว่านางมีฝีมือจริง ๆ

“ช่วงนี้จักรพรรดินีดูจะขยันขันแข็งทีเดียวนะคะ”

กระทั่งเบ็ดเองก็ยิ่งเห็นด้วยกับคำพูดของเธอ

“ช่วงหลังมานี้ก็เห็นว่าค่อนข้างสนิทสนมกับไอบันทางเหนือมากพอตัว
เลยครับ ทั้งยังเรียกตัวทางนั้นให้ไปเข้าเฝ้าที่วังจักรพรรดินีอยู่บ่อยครั้งด้วย”

“คงคิดจะวางรากฐานสำหรับขึ้นเป็นองค์รัชทายาทนั่นแหละคะ”

การเลือกตัวเจ้าชายที่จะได้รับการแต่งตั้งเป็นองค์รัชทายาท ไม่ว่าจะยัง
ก็เป็นอำนาจสิทธิ์ขาดขององค์จักรพรรดิ แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังต้องมีขั้นตอน
ที่ต้องผ่านการเห็นชอบจากขุนนางประจำอาณาจักรอย่างเป็นทางการเสียก่อน
หากจักรพรรดิต้องการจะแต่งตั้งองค์รัชทายาท ขั้นแรกคือจำเป็นต้องได้รับความ
เห็นชอบจากทางสภาขุนนาง หากเสียงส่วนใหญ่ของสภาขุนนางให้ความ
เห็นชอบ หลังจากนั้นก็ยังจำเป็นต้องได้รับความเห็นชอบจากตัวแทน
แต่ละภาคทั้งเหนือ ใต้ ออก ตก และภาคกลางของอาณาจักรอยู่ดี
จากนั้นการลงคะแนนเสียงจึงจะถือว่าได้รับการยอมรับอย่างเป็นทางการ

ตัวแทนของแต่ละภาคนั้นคือตระกูลที่ครอบครองเขตแดนที่กว้างใหญ่
ที่สุดของแต่ละพื้นที่

รุ่มนจากภาคตะวันออก เซอเซวี่จากภาคใต้ อังเกินัสจากภาคตะวันตก

ไอบันจากภาคเหนือ และสุดท้าย ลอมบาร์เดียจากภาคกลาง

ในปัจจุบันเป็นเช่นนั้น

และเนื่องจากระเบียบขั้นตอนเหล่านี้มีอำนาจบังคับทางกฎหมายที่สำคัญ ถ้าหากวันที่ได้รับการแต่งตั้งไม่อาจบรรลุเงื่อนไขได้ทั้งหมด ก็จะไม่ได้รับสิทธิ์ในฐานะองค์รัชทายาทที่ 'ชอบธรรม'

ถึงแม้เป็นที่แน่นอนว่ากรณีส่วนใหญ่แล้วพวกขุนนางมักจะเอนเอียงตัดสินใจตามองค์จักรพรรดิก็ตามที

“ก่อนอื่นเจ้าชายลำดับที่สองจำเป็นต้องได้รับความนิยมาจากทางสภาขุนนางเสียก่อน และในเมืององค์จักรพรรดิเองก็ยอมให้เขามีสิทธิ์เข้าร่วมการประชุมใหญ่แล้ว ปัญหาเรื่องนั้นก็คงแก้ไขได้ไม่ยากนะครับ”

คำพูดของเคอร์ยัลีบันถูกต้อนแล้ว

ในชีวิตก่อนพวกสภาขุนนางเองก็ไม่ได้เป็นปัญหาใหญ่ขวางหน้าเฟเรสเช่นกัน

ปัญหาคือ...

“กุญแจหลักคงจะเป็นการได้รับความเห็นชอบจากตระกูลตัวแทนของแต่ละภาคสินะครับ”

เคอร์ยัลีบันขยับแว่นสายตาดาลงเอื่อย

เบ็ตเอียงคอดถามด้วยความสงสัย

“ต่อให้เกลี้ยกล่อมตระกูลอื่นได้ แต่อังเกนส์ทางตะวันตกจะทำยังไงได้ล่ะครับ จำเป็นต้องได้รับความเห็นชอบอย่างเป็นทางการกันแน่ๆ”

ในชีวิตก่อนไม่ใช่แค่อังเกนส์จากทางตะวันตกเท่านั้น แต่เฟเรสต้องเผชิญหน้ากับลอมบาร์เดียที่ตั้งตัวอยู่ฝ่ายตรงข้ามเขาด้วย

และสำหรับภาคตะวันตก เฟเรสก็ได้จัดการปัญหาเรื่องนี้ด้วยการลากอังเกนส์ลงจากการเป็นตระกูลตัวแทน ส่วนลอมบาร์เดียจากภาคกลางก็โดนข้อหาหลบเลี่ยงภาษีและวางแผนก่อการกบฏ ทำให้ต้องปิดประตูคุณหาสน์โดนล้มล้างทั้งตระกูลยังงี้ละ

“เจ้าเด็กน่อกแล้ว”

พอนึกถึงภาพของเฟเรสในชีวิตก่อนที่มีแต่ความอาฆาตพยาบาทขึ้นมา

ไหล่ของเธอก็สั่นเทาไม่หยุด ทำให้แคร์ลี่สับันหันมามองเธอด้วยความเป็นห่วงเล็กน้อย

“ท่านพีเรนเทีย”

“ไม่มีอะไรค่ะ เรื่องเฟเรสกับกลุ่มการค้าโมนั้นช่างเถอะ ทางเราล่ะคะ เป็นยังไงกันบ้าง”

“ถึงแม้กลุ่มการค้าโมนั้นจะน่ารำคาญไปบ้าง แต่โล่งอกที่ทางเรากิจจัดการซื้อต้นทรีบ้านได้ค่อนข้างมั่นคงแล้วครับ”

“ดูเหมือนไวโอเล็ตคงจะพยายามอย่างหนักเลยสินะคะเนี่ย”

“ไม่รู้จักยอมแพ้เลยสักนิด ท่านพีเรนเทียเองก็ทราบนิสัยของไวโอเล็ตดีไม่ใช่หรือครับ นางยอมตายดีกว่าทำให้ท่านพีเรนเทียต้องผิดหวัง”

คำพูดของแคร์ลี่สับันทำให้เธอต้องหัวเราะออกมา เพราะมันเป็นเรื่องที่ทำหามปรามไม่ได้เลยจริงๆ เพราะในบรรดาคนที่เธอรู้จักทั้งหมด ไวโอเล็ตเป็นคนที่ยันและหุ่มเทมากที่สุดแล้ว

“แต่ยังไงก็ต้องรู้จักพักบ้างสิคะ ตั้งแต่ปีที่แล้วพวกเราก็รวบรวมต้นทรีบ้านมาโดยตลอด ตอนนั้นไม่จำเป็นต้องหุ่มเททุกวันซื้ออื่ก็ได้อะ”

“ถ้าั้งนี้ให้แจ้่งไวโอเล็ตว่าอะไรดีครับ”

“จะซื้อต้นทรีบ้านต่อก็ได้ แต่บอกให้นางลดความถี่ในการแข่งขันกับกลุ่มการค้าโมนั้นคลงนะคะ เพราะยังไงทางนั้นเองก็คงจะมีเรื่องให้ต้องซื้อต้นทรีบ้านอะคะ”

ถึงแม้เธอจะรู้เรื่องที่จะเกิดขึ้นในอนาคตอยู่แล้วก็เถอะ แต่เธอยากจะเฝ้ามองดูว่าเฟเรสวางแผนตั้งใจจะทำอะไรกันแน่

“เช่นนั้นข้าขอตัวกลับไปร้านก่อนนะครับ”

เบ็ตกล่าวลาบอกว่าหมดธุระของเขาแล้ว ก่อนจะเดินออกไปจากสำนักงาน

ส่วนแคร์ลี่สับันกับเธอยังต้องอยู่ประมุ่กันต่อ

แคร์ลี่สับันจดคำแนะนำของเธอลงในสมุดบันทึกอย่างระมัดระวัง เธอเห็นว่าเขาดูลังเลอยู่ครู่หนึ่ง

“ถ้ามีเรื่องจะพูดก็พูดมาเถอะคะ แคร์ลี่สับัน”

“อา ครับ เรื่องนั้น...”

คงจะรู้สึกอายนี่ที่ถูกล่วงรู้ความคิดเข้า เครย์ลีบันจึงเปิดปากพูดด้วย
ใบหน้าแดงระเรื่อเล็กน้อย

“มีเรื่องอยากขอคำอนุญาตจากท่านพีเรนเทียอยู่ค่ะครับ”

“อนุญาตเหรอคะ”

งานส่วนใหญ่ของร้านค้าเพลเลสทุกเรื่องเธอมอบให้อยู่ภายใต้
การตัดสินใจของเครย์ลีบัน นอกจากว่าจะเป็นเรื่องที่สำคัญมากจริงๆ เพราะ
เขาเป็นคนที่มีความรู้ด้านการค้ามากกว่าเธอ

แต่กลับบอกว่ามีเรื่องที่ต้องการคำอนุญาตจากเธออย่างนั้นหรือ

“ที่งานเลี้ยงวันเกิด ข้าได้ให้คำปรึกษาเรื่องที่ท่านเคลอฮันกังวลไป...”

เครย์ลีบันเริ่มอธิบายแผนการของตัวเองให้เธอฟังด้วยน้ำเสียงนิ่งสงบ

“เพราะนั่นก็คือท่านพ่อจะสร้างท่าเรือเพื่อที่จะได้ใช้เรือเดินทางเชื่อม
ไปยังฝั่งตะวันออกจากเขตแดนเซซาญู เลยอยากจะถามข้าว่าถ้าหากร้านค้า
เพลเลสจะเข้าไปร่วมลงทุนที่นั่น จะคิดเห็นยังไงไหม้คะ”

“...ครับ แน่แน่นอนว่าร้านค้าเพลเลสจะต้องลงทุนจำนวนมหาศาล
เพราะอย่างนั้นโอกาสความเสี่ยงก็จะมากตามไปด้วย ถ้าหากท่านพีเรนเทีย
ไม่อนุญาต ข้าก็เข้าใจ...”

“คุณเครย์ลีบัน”

“ครับ”

“เป็นอัจฉริยะเหรอคะเนี่ย”

คิดเรื่องแบบนี้บอกได้ยังไงกันเนี่ย

เครย์ลีบันดูตื่นตระหนกไปครู่หนึ่ง ก่อนจะเอ่ยกับเธออย่างระมัดระวัง

“คำว่าอัจฉริยะน่าจะเหมาะกับคนอย่างท่านพีเรนเทียมากกว่าคนอย่างข้า
นะคะ...”

“ไม่เลยล่ะ คุณเครย์ลีบันเป็นอัจฉริยะของแท้เลยล่ะ”

ทำเอารู้สึกตื่นเต้นจนสั่นไปทั้งตัว ขนลุกชันทั่วแขนเลย

ภาพขนาดใหญ่ที่เธอสามารถวาดมันออกมาได้ เพราะเธอรู้อนาคต
แต่ที่มันเหมือนกับว่าเครย์ลีบันเองก็สามารถมองเห็นออกมาได้โดยไม่ต้องรู้อนาคต

ไม่ใช่หรือไง!

เพราะเขาเป็นคนแบบนี้สินะ ในชีวิตก่อนถึงจะตัวคนเดียวก็ยังสามาร
สร้างร้านค้าเพลเลสให้ยิ่งใหญ่ได้แบบนี้

พอลองมองใบหน้าของเคย์ลีบันที่หัวเราะด้วยความขวยเขินอยู่
เล็กน้อย เธอก็สามารถรู้ได้ในทันที

บางทีนัยน์ตาของเธอที่กำลังมองเคย์ลีบันอยู่ในตอนนี้อาจจะกำลังส่ง
รูปหัวใจบ๊ิงๆ สาดใส่เขาก็ได้

เธอครุ่นคิดสั้นๆ ก่อนจะเอ่ยขึ้น

“ไหนๆ ก็ลงทุนแล้ว งั้นก็เอาให้มันสุดๆ ไปเลยแล้วกันค่ะ”

“...สุดๆ ไปเลยหรือครับ”

“ขนส่งต้นทรีบ้าที่ตัดและตากแห้งเสร็จเรียบร้อยแล้วไปที่เซซาญุ่ค่ะ”

“จะใช้พวกนั้นสร้างท่าเรือหรือครับ”

“เปล่าค่ะ เรื่องแบบนี้ท่านพ่อที่เป็นเจ้าของเขตแดนเซซาญุ่คงจะ
จัดการเองอยู่แล้ว พวกเราจะสร้างเรือกันค่ะ”

“อ๊ะ เรือ...!”

“แม่น้ำนอกทาร์กับแม่น้ำเอลวีถือเป็นแม่น้ำที่กว้างใหญ่ในทวีปเลยนี่คะ
เรือก็ต้องสร้างให้มันยิ่งใหญ่สมกับขนาดของพวกมันหน่อย”

“เช่นนั้นการขนส่งของร้านค้าเพลเลสของพวกเราเองก็สามารถขนส่ง
ไปยังตะวันออกได้ง่ายขึ้นด้วยสินะครับเนี่ย!”

“ไม่ใช่แค่นั้นนะคะ...”

เธอกับเคย์ลีบันเริ่มต้นประชุมกันต่ออย่างไม่สนใจเวลา หลังจาก
ไม่ได้รู้สึกตื่นเต้นแบบนี้กันเสียนาน

หลังจากจบการประชุมที่ร้านค้าเพลเลส เธอก็มุ่งหน้าต่อไปยังบ้านของลอรีล
ทันที เนื่องจากได้รับเชิญให้ไปร่วมรับประทานอาหารมื้อเย็นกับครอบครัวของนาง
ในวันนั้น

เพราะรู้สึกทิวมากจากการประชุมอันน่าตื่นเต้น ทำให้เธอยังอยู่กับ
การกินอาหารด้วยความทิวโหย หลังจากนั้นจึงค่อยมานั่งล้อมวงกันอยู่ใน

ห้องรับรองพร้อมกับขนมหวานล้างปากง่าย ๆ

แขกที่มาร่วมรับประทานอาหารเมื่อเย็นในวันนี้ไม่ได้มีแค่เธอคนเดียว

“ไอ้ เมริลลินของลุง! ไอ้เอ๋ ไอ้เอ๋!”

“กรี๊ด!”

คนที่กำลังจับเมริลลินผู้เป็นหลานสาวอยู่ข้างกายเธอในขณะนี้คือ ลุงของเมริลลิน หรือเจ้าตระกูลใต้บังคับบัญชาของลอมบาร์เดียอย่างตระกูล เดวอน คลังก์ เดวอน นั่นเอง

“พรินท์ เมริลลินยังเด็กนัก เจ้าจงใช้ช่วงเวลานี้อย่างมีค่าเถอะ! อีกหน่อยโตกว่านี้ก็คงจะไม่ยอมเล่นกับพ่อแล้ว ถึงตอนนั้นคงต้องเศร้ามาก...”

“นั่นเป็นเพราะท่านพี่ทำตัวน่ารำคาญเกินไปต่างหาก...”

พรินท์กล่าวเช่นนั้นในขณะที่หัวเราะคิกคักกับลอริล

“ตอนนั้นก็หัวเราะได้หรอก! รอให้เวลาผ่านไปอีกสักหน่อยเถอะ ถึงตอนนั้นเจ้าจะรู้ว่าพี่ชายคนนี้พูดเรื่องอะไร ต่อให้เจ้าร้องไห้ร้องให้ ข้าก็จะไม่ลอบโยนเจ้าหรอกนะ พรินท์!”

หลังจากรับประทานอาหารและร่วมดื่มไวน์ด้วยกันหนึ่งแก้ว คลังก์ก็เริ่ม คลายความตึงเครียด จึงพูดมากกว่าปกติที่เคย

ถึงจะเป็นชายวัยกลางคนที่ค่อนข้างกว่าที่คิดไว้มากก็เถอะ

เธอที่นั่งดื่มไวน์พร้อมกันอยู่นี้ยังเป็นปกติเลยแท้ ๆ

ในตอนนั้นเองสายตาของเธอที่กำลังหัวเราะอยู่ก็พลันสบเข้ากับนัยน์ตา ของคลังก์

“คุณหนู”

คลังก์ก็ดำริมฝีปากกลางแน่น ดูเหมือนจะมีเรื่องอยากพูดมากมายเลย ที่เดียว

“พูดมาเถอะค่ะ ท่านเจ้าตระกูล”

“ข้านะ ข้าคลังก์ เดวอน คนนี้ เป็นคนที่จงรักภักดีต่อลอมบาร์เดีย ไม่แพ้ใครที่ไหนทั้งนั้นหรอกนะครับ ข้าคนนี้นะ!”

เสียงทุบหน้าอกบึงบึงดังก้องไปทั่ว

“แน่นอนสิคะ หากไม่มี ‘กิจการคมนาคม’ ของตระกูลเดวอนแล้วละก็

กิจการมากมายของลอมบาร์เดียคงได้ละเหาะไม่เป็นท่าเลยละมังคะ”

เธอเองก็หัวเราะไปพลางพูดตอบเขา แต่เธอก็ไม่ได้แคลັกแต่พูดออกไปเฉย ๆ หรือกนะ

การคมนาคมของลอมบาร์เดียที่ตระกูลเดวอนเป็นผู้ดูแลรับผิดชอบถือเป็นหนึ่งในกิจการที่เป็นแกนหลักสำคัญของกิจการมากมายในลอมบาร์เดีย

“สิ่งที่ช่วยเชื่อมต่อสาขาต่าง ๆ ที่กระจายอยู่ทั่วอาณาจักรเข้ากับสาขาใหญ่ก็เป็นการคมนาคมลอมบาร์เดีย สินค้าของกลุ่มการค้าเองก็ไปถึงจุดหมายปลายทางได้เพราะการคมนาคมของลอมบาร์เดียทั้งนั้นไม่ใช่หระคะ”

“ใช่แล้วละครับ! ถูกต้องแล้วครับ!”

คลั่งก็พยักหน้าอย่างกระตือรือร้น

“แต่กลับไม่มีใครรู้ถึงความพยายามของพวกเราเลยสักคน! ทำไมล่ะครับ!”

“ดูเหมือนในการประชุมตระกูลใต้บังคับบัญชาจะมีเรื่องอะไรเกิดขึ้นสินะคะเนี่ย”

“เฮ้อ...บอกคุณหนูที่ยังเด็กไปก็คงไม่ได้อะไรขึ้นมาก็จริง แต่ในบรรดาตระกูลใต้บังคับบัญชาทุกตระกูล พวกเราตระกูลเดวอนเป็นตระกูลที่ถูกเมินเฉยมากที่สุดเลยครับ...”

ไหล่ของคลั่งก็ เดวอน ผู้มีร่างกายสูงใหญ่ตกกลุ่มลงด้วยความหดหู่ใจ ดูแล้วช่างน่าสงสารเหลือเกิน

“ทั้งหมดนี้เป็นเพราะผลลัพธ์ที่ได้มันไม่สามารถมองเห็นได้ด้วยตาเปล่า นะสิครับ คนอื่น ๆ ไม่สร้างอาคารบ้านช่องก็หาเงินจำนวนมหาศาลได้จากทางกลุ่มการค้า ทุกคนต่างก็มีอะไรทำเป็นขึ้นเป็นอันกันหมด”

เสียงหดหู่ของคลั่งก็เริ่มค่อย ๆ แผ่วลงอย่างหมดกำลังใจ

“สิ่งที่พวกเราทำได้มากที่สุดก็แค่คอยช่วยสนับสนุนตระกูลอื่น ๆ เท่านั้นเอง ช่วยไม่ได้สินะครับ”

ท่าทางในการประชุมตระกูลใต้บังคับบัญชาจะมีเรื่องอะไรเกิดขึ้นจริง ๆ

ในฐานะที่เธอมีเรื่องอยากจะทำกับคลั่งก็อยู่พอดี นี่ก็ถือเป็นเรื่องที่ดีแล้วเหมือนกัน

แกรก! เธอวางแก้วไวน์ที่ถือไว้ในมือลงบนโต๊ะ

“ท่านเจ้าตระกูลเดวอนคะ”

คลังก็เงยหน้าขึ้นอย่างช้า ๆ เมื่อได้ยินเสียงเรียกของเธอ

ท่าทางเขาคงจะรู้สึกเสียใจมากจริงๆ เธอมองไปหน้าที่ดูเศร้าสลดนั้น
พลงเอ่ยขึ้น

“ไม่ชอบก็ได้แต่ทำเรื่องคอยสนับสนุนตระกูลอื่นๆ ใช่มั้ยคะ”

“เฮ้อ ถึงยังไงนั่นก็เป็นงานของพวกเราตระกูลเดวอนนี่ครับ แต่พูด
ตามตรงก็เป็นเช่นนั้นจริงๆ แหละครับ”

“ถ้าอย่างนั้นลองเปลี่ยนมันดูเป็นยังไงล่ะคะ”

“...ครับ?”

นัยน์ตาของคลังก็สั่นระริก

“เพื่อตระกูลเดวอนเพียงผู้เดียว และยังเป็นกิจการที่มีเพียงแค่ตระกูล
เดวอนเท่านั้นที่สามารถทำได้ ไม่คิดอยากร่วมมือกับข้าสร้างมันขึ้นมาหรือคะ”

บทที่

130

ปรับ...ปรับ

นัยน์ตาของคลังก์ เดวอน เจ้าของร่างสูงหนากะพริบอย่างเชื่องช้า
พรินทร์ที่นั่งฟังบทสนทนาระหว่างเธอกับคลังก์อยู่ข้าง ๆ ก็ตกใจจน
ร่างกายแข็งทื่อ

“อ๊ะ...”

คลังก์ได้แต่อ้าปากค้างอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะตะโกนเสียงดังไปทางพรินทร์

“น้ำ! พรินทร์ ไปเอาน้ำมาที!”

“สักครู่นะครับ ท่านพี่!”

พรินทร์เองก็ผลอตะโกนตอบกลับไปด้วยเสียงที่ดังไม่ต่างกัน เขารีบไป
เทน้ำใส่แก้วใบใหญ่มาให้ผู้เป็นพี่ชาย

อีก...อีก

คลังก์ดื่มน้ำลงคอจนหมดแก้ว เขาใช้แขนเสื้อเช็ดน้ำที่ไหลลงมาจาก
มุมปากอย่างลวก ๆ ส่วนเธอก็นั่งมองภาพนั้นอยู่เงิบ ๆ ด้วยความฟ่อคลาย

“ตั้งสติ...ได้แล้วครับ คราวนี้ก็มีมาคุยกันเถอะครับ คุณหนู”

แววตาของคลังก์เปลี่ยนกลับมาจริงจังเหมือนปกติแล้ว

“ข้าคิดมาตลอดเลยคะว่าศักยภาพด้านการคมนาคมของลอมบาร์เดีย
นั้นสูงมาก และการที่ศักยภาพที่ว่านั้นไม่อาจเปล่งประกายได้อย่างเหมาะสม

“ข้าคิดว่ามันน่าเสียดายมากจริง ๆ ค่ะ”

“...ขอบคุณครับ”

ความซาบซึ้งใจและความรู้สึกเขินอายที่ได้รับคำชมพาดผ่านขึ้นมาบนใบหน้าของคลั่งกั๊ก

คงจะนึกถึงเสียงร้องคร่ำครวญที่ตัวเองพูดไปเรื่อยจนถึงเมื่อครู่เพราะฤทธิ์แอลกอฮอล์นั้นแหละ

“ไม่มีอะไรต้องอายหรอกค่ะ หากไม่ได้รับการยอมรับอย่างเหมาะสม ทั้ง ๆ ที่พยายามทำงานอย่างหนัก ไม่ว่าใครก็ต้องเคঁราหรือโกรธเคืองกันทั้งนั้น อยู่แล้วนี่ค่ะ”

คำพูดของเธอทำให้คลั่งกั๊กมองเธอด้วยสายตาว่างเปล่า

“ทำไมมองแบบนี้ล่ะคะ”

“คุณหนูเติบโตขนาดนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่กัน...”

พอเห็นว่าเธอมองเขาโดยไม่มีปฏิกิริยาอะไรเป็นพิเศษ คลั่งกั๊กก็โค้งศีรษะลงก่อนจะเอ่ยขึ้น

“ขออภัยครับ ข้าเสียมารยาทแล้ว คุณหนู”

“ไม่หรอกค่ะ ตอนนี้อ่ากำลังเสนอรูรูกิจให้กับเจ้าตระกูลเดวอน เพราะฉะนั้นก็เป็นไปได้อยู่แล้วละค่ะที่จะคิดเรื่องอายุของข้า ไม่สิ ต้องใส่ใจเรื่องนั้นอยู่แล้วนี่ค่ะ”

“...ขอบคุณที่เข้าใจครับ”

“แต่สิ่งหนึ่งที่ข้าการันตีได้ก็คือในบรรดาคนที่ใช้สกุลลอมบาร์เดีย ไม่มีใครเข้าใจข้อได้เปรียบของกิจการคมนาคมของตระกูลเดวอนได้ดีกว่าข้า คนนี้อีกแล้วค่ะ”

คลั่งกั๊กพยักหน้าเสียบ ๆ ให้กับคำพูดของเธอแล้วเอ่ยถามขึ้น

“เช่นนั้นหมายความว่า จะใช้อำนาจในฐานะทายาทของเจ้าตระกูลซีมัย ครับ”

“ค่ะ แต่ถ้าหากเจ้าตระกูลเดวอนไม่ต้องการ ข้าก็ไม่คิดจะบีบบังคับกัน โดยพื้นฐานของทายาทหรอกนะคะ”

“เหตุใดถึงได้ยอมเลือกหนทางลำบากเช่นนั้นล่ะครับ”

“เพราะว่า...ข้ายังมีวิธีอีกมากมายที่จะช่วยพัฒนาลอมบาร์เดียค่ะ และข้าก็ไม่ใช่นักที่ใจดีขนาดจะช่วยให้คนที่ปฏิเสธไม่ยอมทำ ได้ประสบความสำเร็จไปพร้อมกันด้วยหรอกนะคะ ช้านะ”

“ฮ่า ๆ...”

คลังก์หัวเราะ มันเป็นเรื่องหัวเราะที่ผ่อนคลายจากความตึงเครียด และมีความตื่นเต้นเข้ามาแทนที่

“เช่นนั้นข้าคงต้องรบกวนขอให้ช่วยอธิบายแล้วละครับ”

คลังก์กล่าวเช่นนั้นก่อนจะส่งสายตาให้พรินท์ ตอนนี้คลังก์ไม่ใช่พี่ชายของพรินท์ แต่เป็นเจ้าตระกูลเดวอน พรินท์จึงพาลอริลกับเมริลลินออกไปจากห้องรับรอง ที่นั่นจึงเหลือเพียงแค่นี้เรนเทียและคลังก์สองคนเท่านั้น

เธอเปิดปากพูดขึ้นต่อหน้าเจ้าตระกูลเดวอนที่กำลังมองมาด้วยสายตาดูจริงจัง

“อันที่จริงก็ไม่ใช่อะไรที่เรียกว่าการเปลี่ยนแปลงอะไรมากมายขนาดนั้นหรอกค่ะ เพียงแค่สิ่งที่ตระกูลเดวอนครอบครองอยู่ในปัจจุบันก็มากพอแล้วที่จะจัดการงานที่ว่านี้ได้ แต่จนถึงตอนนี้ยังไม่มีใครคิดถึงมันเท่านั้นเอง”

“เปลี่ยนมุมมองความคิดหรือ...”

“ในขณะที่เดียวกันมันก็เป็นงานที่มีแต่พวกเราลอมบาร์เดียเท่านั้นที่จะสามารถทำได้ละมังคะ”

ความคาดหวังปรากฏขึ้นในนัยน์ตาของคลังก์

“ลองจินตนาการดูนะคะ” เธอเอ่ยเสียงแผ่ว “ท่านหญิงผู้แสนร่ารวยจากเขตแดนทางใต้อันแสนไกลโพ้น วันหนึ่งอยากจะเปลี่ยนบรรยากาศของคฤหาสน์เพื่องานเลี้ยงที่จะเกิดขึ้นในอีกไม่กี่เดือนข้างหน้า เพราะเครื่องเรือนที่เคยมีกลับดูล้าสมัยไปแล้ว”

“อืม...”

คลังก์พยักหน้าไปพลาง เริ่มค่อย ๆ จมดิ่งอยู่กับเรื่องเล่าของเธอ

“ได้ยืมขวาลือว่าหยกล้ำค่าจากทางตะวันออกนั้นแสนจะงดงามส่องประกายระยิบระยับ หากเอามันมาใช้ตกแต่งกรอบหน้าต่างที่แสงอาทิตย์

สองเข้ามาจะงตมถึงเพียงใด!”

“โอ้ว...”

“ท่านหญิงคิดเช่นนั้นก่อนจะหยิบเอาแผ่นโบรชัวร์ที่เขียนว่า ‘เพลเลส โสม & อินทีเรียร์’ ขึ้นมาอ่าน หลังจากเปิดดูคำอธิบายและภาพหลากหลายที่วาดไว้ในโบรชัวร์ นางก็กล่าวว่า ‘ไม่สิ ตายแล้ว! นี่พวกเขาขายแจกันหยกขนาดใหญ่ที่ช่างฝีมือจากตะวันออกรังสรรค์ขึ้นไม่ใช่หรือนี่!’”

“โล่งอกไปที่นะครับ!”

“แต่จะสั่งสินค้าจากตะวันออทที่อยู่ห่างออกไปไกลแสนไกล แล้วนำกลับมายังทางใต้อีกครั้งได้ยังไงล่ะคะ อีกอย่าง แถวนั้นก็ดันไม่มีสาขาของ ‘เพลเลส โสม & อินทีเรียร์’ เสียด้วยสิ และในตอนนี้เองหัวสมองของท่านหญิงก็พลันนึกถึงชื่อหนึ่งขึ้นมาได้ค่ะ!”

“อะ...อะไรหรือครับ”

“ขนส่งลอมบาร์เดียที่สามารถเชื่อถือและไว้วางใจได้”

“โอ้ๆ!”

“บริการส่งสินค้าที่ท่านต้องการตรงถึงหน้าบ้านของท่าน”

แค่นี้ยื่นตาทั้งสองข้างของคลั่งก็เบิกกว้างเท่ากำปั้นแล้ว เขาตะโกนออกมาเสียงดัง

“เป็นความคิดที่สร้างสรรค์มากจริงๆ ครับ! กิจการขนส่งที่ให้บริการส่งของจนถึงหน้าบ้านอย่างนั้นหรือนี่!”

“ไม่ใช่แค่บริการส่งของธรรมดาณะคะ ความสำคัญของกิจการขนส่งคือความรวดเร็วและความแม่นยำค่ะ เพราะจะต้องมีความน่าเชื่อถือและได้รับความไว้วางใจจากลูกค้าให้ได้”

“ถูกต้องแล้วครับ! รวดเร็วและแม่นยำ!”

คลั่งก็กำหมัดแน่น

“นี่คือการคมนาคมลอมบาร์เดียที่รับผิดชอบดูแลเส้นการเดินทางของกลุ่มการค้าลอมบาร์เดีย ที่แม้กิ่งก้านสาขาออกไปทั่วอาณาจักรไม่ใช่หรอกคะ พวกเราก็แค่เชื่อมต่อกับกลุ่มการค้าชื่อดังและร้านค้าต่างๆ แล้วเพิ่มขั้นตอนในการขนส่งให้ถึงหน้าบ้านเท่านั้นเองค่ะ”

“การคมนาคมลอมบาร์เดียของพวกเราได้มีการส่งตัวพนักงานไปประจำอยู่ตามกลุ่มการค้าลอมบาร์เดียทั่วอาณาจักรอยู่แล้วครับ ส่วนขั้นตอนในการขนส่งถึงหน้าบ้าน แต่ว่าจ้างคนที่รู้จักพื้นที่ในแต่ละเขตดีก็พอแล้วครับ”

“ว่าแล้วเซียว คิดไว้มากเลยนะคะ”

“และก็...”

กะแล้วเซียว มีอาชีพนี้ฝีมือคนละชั้นจริงๆ

สมกับเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านขนส่ง คลังก็เริ่มรู้ความรู้อันทั้งหลายแหล่ตามแบบฉบับของผู้เชี่ยวชาญออกมาไม่หยุดตั้งสายน้ำหลาก

เรื่องที่เขาต้องทำก็มีแค่รับฟังความรู้พวกนั้น คอยช่วยเสริมเพิ่มเติมบางจุดเท่านั้นเอง

แต่เรื่องแค่นั้นก็ยังไม่อาจทำให้คลังก็อดกลั่นความตกใจที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องไว้ได้อยู่ดี

“ไม่นึกเลยว่าจะพูดคุยกี้ได้ถูกคอกับคนที่ไม่ใช่พนักงานของระบบคมนาคมลอมบาร์เดียเช่นนี้! สมควรแล้วครับที่คุณหนูจะบอกว่ารู้จักกิจการคมนาคมดีที่สุดในลอมบาร์เดีย!”

คลังก็กำลังดีใจจนหน้าบาน ดูแล้วไม่น่าเชื่อเลยว่าเป็นบุคคลเดียวกับที่เมื่อครูนี่ยังดื้อมเหลามายจนพรี่าเพื่อระบายความเศร้าในใจออกมา

“แน่นอนว่านี่ยังไม่ใช้ทั้งหมดนะคะ เพราะยังต้องหาร้านค้ากับกลุ่มการค้าที่จะยอมฝากส่งสินค้าของลูกค้าอันเลอค่าของพวกเขาไว้ที่กิจการคมนาคมลอมบาร์เดียคะ แต่เรื่องนั้นให้เป็นหน้าที่ของข้าเองคะ เจ้าตระกูลเดวอน”

คลังก็เ้มปากแน่นด้วยความตื่นตันใจ เขาพยักหน้าตกลงทันที

“ข้าเชื่อนะคะว่าเป้าหมายของกิจการในครั้งนี้ที่ข้าวาดภาพเอาไว้ให้หัวกิจการคมนาคมลอมบาร์เดียของตระกูลเดวอนจะช่วยให้มันเป็นจริงได้”

“เป้าหมายที่ว่า...คืออะไรหรือครับ”

เธอยิ้มกว้างก่อนจะเอ่ยตอบ

“ความรู้สึกตื่นเต้นของคนที่ยิ่งตรงไปที่ประตู ยามที่มีใครสักคนมาเคาะประตูบ้านแล้วกล่าวว่า ‘มีพัสดุมาส่งครับ’ ยังไงล่ะคะ!”

คิก ๆ แค่อินตนาการก็มีความสุขแล้ว!

“ถ้าเป็นคนที่สามารถจ่ายค่าธรรมเนียมราคาพอเหมาะได้ละก็ ข้าคิดว่าไม่ว่าเขาจะเป็นใครก็สมควรที่จะได้รู้สึกถึงหัวใจที่เต้นโครมครามค่ะ”

“อะ...ถูกต้องแล้ว!”

ทั้งเธอทั้งคลังก็ต่างก็กำหมัดทั้งสองข้างชูขึ้นสูง

“กิจการรูปแบบใหม่นี้จำเป็นต้องมีชื่อใหม่ด้วยครับ คำว่า ‘คมนาคม’ ทั่วไปไม่อาจครอบคลุมความหมายของมันได้หมดหรอกครับ!”

“เรื่องนั้นข้ามีคิดเอาไว้แล้ว...”

“มันคืออะไรหรือครับ คุณหนูพีเรนเทีย!”

คลังก็แสดงท่าทางราวกับว่าหากเป็นคำพูดของเธอแล้วละก็ ไม่ว่ามันคืออะไร เขาก็พร้อมที่จะเห็นด้วยทุกเมื่อ

เธอเอ่ยในขณะที่มองสบนัยน์ตาของคลังที่กำลังตื่นเต้นกระตือรือร้นสุด ๆ

“เรียกว่า ‘ไปรษณีย์’ แทนความหมายว่า ‘ส่งตรงถึงบ้านคุณ’ เป็นยังไงคะ”

งานเลี้ยงมื้ออาหารถูกจัดขึ้นอย่างยิ่งใหญ่ที่วังของจักรพรรดินี

ลอนเซนต์ ไอบัน ผู้เป็นแขกในวันนี้ เขาคือบุตรชายของเจ้าตระกูลไอบัน หรือก็คือตัวแทนของตระกูลนั่นเอง

ห้องครัวประจำวังจักรพรรดินีวุ่นวายกันตลอดทั้งวันเพื่อจัดเตรียมงานเลี้ยงมื้ออาหารที่ยิ่งใหญ่ในวันนี้ บนโต๊ะอาหารเต็มไปด้วยเมนูอาหารหลากหลายอย่างที่ลอนเซนต์ชื่นชอบ

ลอนเซนต์พยักหน้าสองสามครั้งด้วยความพอใจ ก่อนจะกล่าวทักทายผู้คนที่กำลังรอตนอยู่

“องค์จักรพรรดินี เจ้าชายลำดับที่หนึ่ง ขอบพระทัยที่เชิญกระหม่อมมาพะย่ะค่ะ”

อาสทานายังคงเชิดหน้าอย่างเย่อหยิ่ง ส่วนจักรพรรดินีนั้นยิ้มกว้างต้อนรับอีกฝ่ายเป็นอย่างดี

“ตัวแทนเจ้าตระกูลไอบันเดินทางมาถึงเมืองหลวงทั้งที ทางวังจะไม่ดูแล

แล้วส่งตัวกลับไปเฉย ๆ ได้ยังไงกันล่ะคะ”

ลอนเซนต์มาเป็นตัวแทนของเจ้าตระกูลโอบันผู้ซึ่งแก่ชรามากแล้ว จึงไม่สะดวกที่จะเดินทางไปกลับระหว่างเขตแดนโอบันกับเมืองหลวงเสียเท่าไร

คำว่า ‘ตัวแทนเจ้าตระกูล’ มันช่างถูกหูเขาจริง ๆ

ลอนเซนต์กล่าวท้าทายบุคคลที่นั่งตัวลีบจนแทบจะไร้ตัวตนอยู่เงียบ ๆ ในมุมหนึ่งด้วยเช่นกัน

“ท่านเจ้าตระกูลอังเกนส์ ไม่ได้พบกันมานานเลยนะครับ”

“นั่นสิ ไม่ได้พบกันมานานเลยนะครับ”

เรื่องทีเฟรดริก อังเกนส์ เป็นเพียงแค่หุ่นเชิดของจักรพรรดินี เป็นความจริงที่ชนชั้นสูงในอาณาจักรต่างก็ทราบกันทั้งนั้น

คนที่ลอนเซนต์ต้องใส่ใจวันนี้ไม่ใช่ทั้งเจ้าตระกูลอังเกนส์ที่ทำตัวเช่นนั้น และไม่ใช่ว่าชายลำดับที่หนึ่งที่เอาแต่นั่งปิดปากเงียบ

“เชิญนั่งตามสบายค่ะ”

คนที่มือนานามากที่สุดบนโต๊ะอาหารมือนี้คือจักรพรรดินีราวีนี้

ลอนเซนต์ส่งยิ้มด้วยความสุภาพและเบี่ยงมารยาทไปทางจักรพรรดินี ก่อนจะเริ่มลงมือรับประทานอาหาร

และเมื่อมืออาหารกำลังจะจบลง จักรพรรดินีราวีนี้ก็เหลือบมองลอนเซนต์ที่อารมณ์ดีจากอาหารรสเลิศถูกปาก นางใช้ผ้าเช็ดปากก่อนจะเปิดปากพูดขึ้น

“อีกไม่นานเจ้าชายลำดับที่หนึ่งกับสหายคนสนิทจะเดินทางไปล่าสัตว์ทางเหนือแล้ว ระหว่างทริปพวกเขาอยากจะทำอะไรที่ตระกูลโอบันหน่อยนะคะ”

“โอ้ อย่างนั้นหรือพะย่ะค่ะ”

“...พอดีได้ยินเรื่องล่าหมาป่า ไม่มีที่ไหนดีเท่าเขตแดนโอบันแล้วนะคะ”

อาสทาน่าตอบออกไปตามที่จักรพรรดินีสั่งให้เขาพูดก่อนที่งานเลี้ยงมืออาหารนี้จะเริ่มขึ้น แล้วจึงยกแก้วไวน์ขึ้นดื่มด้วยใบหน้าบูดบึ้ง

พฤติกรรมของมารดาที่ทำเหมือนกับเขายังเป็นเด็กตัวเล็ก ๆ ที่นางจะยึดเยียดอะไรใส่มือก็ได้ นั่น ตอนนั้นเขาเบื่อบ้านเต็มทนแล้ว

“ถูกต้องแล้วพะย่ะค่ะ เพราะหมาป่าเซตเหนือทั้งร่างกายใหญ่โต ทั้งยังว่องไวเป็นอย่างมาก ทำให้การล่าได้อารมณ์ที่เดียว ประตูดของเซตแดนไอบันเปิดรอต้อนรับเจ้าชายลำดับที่หนึ่งเสมอพะย่ะค่ะ”

“ขอบคุณครับ”

จักรพรรดินิมองภาพตรงหน้าด้วยความพอใจ ก่อนจะเอ่ยกับอาสาหน้าเสียงอ่อนโยน

“ตระกูลไอบันเป็นตระกูลที่สูงส่ง ทั้งยังแข็งแกร่ง คอยช่วยปกป้องเซตแดนทางเหนือของอาณาจักรเราเอาไว้ อย่าลืมนัดนั้นเขียนวนะคะ เจ้าชายลำดับที่หนึ่ง”

“...พะย่ะค่ะ เสด็จแม่”

“และตระกูลไอบันก็ยังเป็นตระกูลที่มีความสัมพันธ์อันแน่นแฟ้นกับอังกะณีสของพวกเราอีกด้วย ที่ข้าพุดถูกมัยคะ ตัวแทนเจ้าตระกูลไอบัน”

“แน่นอนอยู่แล้วพะย่ะค่ะ องค์จักรพรรดินี”

แผนการพัฒนาเซตแดนตะวันตกที่ทางตระกูลอังกะณีสเป็นแกนนำในการผลักดันช่วงหลังมานี้ ตระกูลไอบันของลอนเซนต์เองก็มีส่วนให้ความช่วยเหลืออยู่มากเช่นกัน

ในขณะที่เขารู้สึกไม่ปลอดภัย เนื่องจากน้องชายที่อายุห่างกันเพียงแค่ว่าหนึ่งปีกำลังไล่ตามเขามาเรื่อยๆ นั้น ลอนเซนต์สามารถนำหน้าอีกฝ่ายในการแข่งขันชิงตำแหน่งผู้สืบทอดได้ ก็เพราะสัญญาที่ตกลงเอาไว้กับตระกูลอังกะณีสทั้งสิ้น

“ไหน ๆ วันนี้ก็อยู่กันพร้อมหน้าเช่นนี้แล้ว ข้ามีเรื่องอยากขอให้อ่านสักเรื่องค่ะ ตัวแทนเจ้าตระกูลไอบัน”

ในที่สุดเรื่องที่ต้อพุดคุยก็มาถึงจนได้สินะ

เมื่อได้เห็นสีหน้าของจักรพรรดินีที่เปิดฉากพุดทูลระสำคัญออกมา ลอนเซนต์ก็เอ่ยตอบกลับไปโดยเก็บความรู้สึกกังวลเอาไว้ในใจ

“เชิญตรัสได้เลยพะย่ะค่ะ องค์จักรพรรดินี”

“การพัฒนาทางตะวันตกจำเป็นต้องดำเนินการให้เสร็จเร็วยิ่งขึ้น แต่ดูเหมือนว่าไม้ที่ทางตระกูลโอบันส่งมาให้จะมีปริมาณไม่เพียงพอค่ะ”

จักรพรรดินีตั้งใจจะยกระดับภาคตะวันตกให้สูงขึ้น โดยพัฒนาให้เป็นสถานที่ท่องเที่ยวเพื่อการนั้น นางจำเป็นต้องสร้างอุทยานชั้นยอด และถนนหนทางที่จัดการปูพื้นอย่างดี และโอบันก็ช่วยขายไม้สำหรับใช้ในการก่อสร้างให้ในราคาถูกมเยา

สิ่งนี้คือสัญญาข้อตกลงระหว่างโอบันกับอังกะนัสนั่นเอง

จักรพรรดินีก็ยิ้มดงามพลางเอ่ยต่อ

“เพราะฉะนั้นดูเหมือนว่าต่อไปคงจะต้องใช้ไม้มากกว่าเดิมประมาณสี่เท่าได้ค่ะ ทางตระกูลโอบันคงจะให้ความช่วยเหลือเป็นอย่างดีใช้มั้ยคะ”

“อา...ขออภัยพะยะค่ะ องค์จักรพรรดินี เรื่องนั้นอยู่นอกเหนือความสามารถของโอบันพะยะค่ะ”

ลอนเซนต์เอ่ยตอบด้วยใบหน้านิ่งเฉย เขาไม่ได้พูดออกไปเพราะคิดจะต่อรองหรือเล่นตัวแต่อย่างใด

“ต้นไม้ที่ทางกรมอ้อมส่งให้ตระกูลอังกะนัสตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา เรียกว่า ‘ต้นทรีบ้า’ พะยะค่ะ มันเป็นต้นไม้ที่แข็งแรง ทนทานต่อความร้อน ทั้งยังไม่อตัวเมื่อเจอความชื้น แต่กว่าจะตัดและแปรรูปออกมาได้ มันก็กินเวลานานมากเช่นเดียวกันพะยะค่ะ”

“เช่นนั้นก็แค่ใช้ต้นไม้อื่นก็ได้ไม่ใช่หรือคะ”

ลอนเซนต์ส่ายหน้าให้กับคำพูดของจักรพรรดินี

“ไม้ชนิดอื่นไม่อาจทนทานความหนาวเย็นยามค่ำคืน ความร้อนช่วงกลางวัน หรือความชื้นจากภาคตะวันตกได้พะยะค่ะ แน่่อนว่าหากต้องการจะลองถามหาไม้ที่ทดแทนต้นทรีบ้าจากตระกูลอื่นดูก็ได้ แต่คำตอบของพวกเขาก็คงจะเหมือนกรมอ้อมพะยะค่ะ”

นั่นเป็นความจริงที่จักรพรรดินีทราบที่อยู่แล้ว ก่อนที่จะลงมือพัฒนาเขตแดน

สภาพทางธรณีวิทยาที่ไม่ดี สภาพภูมิอากาศที่ย่ำแย่

การที่ภาคตะวันตกมีผืนดินคุณภาพแย่มากไม่เหมาะกับการเพาะปลูก

ทุกอย่างมีเหตุผลอยู่ในตัวทั้งสิ้น

แต่เหตุผลที่นางพยายามดิ้นรนวางแผนพัฒนาภาคตะวันตกทั้ง ๆ ที่รู้ว่ามันไม่เหมาะสม ก็เป็นเพราะตัวน้ารำคาญสายตาย่างเจ้าชายลำดับที่สอง

นางฉวยจังหวะที่เด็กนั้นเดินทางออกจากอะคาเดมี่ ว่าจ้างทหารรับจ้างให้ไปลอบสังหารอยู่หลายครั้งหลายหน แต่ก็ล้มเหลวมันเสียทุกครั้ง

และก็เป็นอย่างที่นางคาดการณ์เอาไว้ เจ้าชายลำดับที่สองที่เดินทางกลับมายังเมืองหลวงได้อย่างปลอดภัย กลายเป็นอุปสรรคขัดขวางทางเดินในอนาคตของอาสหาน่า

แผนพัฒนาภาคตะวันตกจึงเป็นวิธีที่นางคิดขึ้นเพื่อเอาชนะและก้าวข้ามสถานการณ์นี้ให้ได้

“ถ้าอย่างนั้นจะสามารถเพิ่มปริมาณต้นทรีบ้านนั้นได้เท่าไรหรือคะ”

“ระบุให้ชัดเจนคงจะยากพะยะค่ะ แต่คิดว่าคงจะได้มากที่สุดก็แค่สองเท่าจากตอนนี้นั่น”

ปริมาณเท่านั้นแทบจะไม่มีประโยชน์อันใดเลย

จักรพรรดินีลอบเตาะปากเสียงดังจี้จี้ในลำคอด้วยความไม่พอใจ แต่บนใบหน้าของนางยังคงแต่งแต้มไปด้วยรอยยิ้มเหมือนเคยในขณะที่เอ่ยขึ้น

“ถ้าอย่างนั้นก็รีบกวาดด้วยนะคะ ข้าเชื่อว่าทางตระกูลโอบันจะพยายามอย่างสุดความสามารถคะ”

“พะยะค่ะ องค์จักรพรรดินี”

มืออาหารจบลง ลอนเซนต์ โอบัน เดินทางออกไปจากพระราชวัง

“กับอีแคตันไม้แค่นี้กลับไม่สามารถจัดการได้อย่างเหมาะสม”

จักรพรรดินีตำหนิด้วยความกังวล ในขณะที่มองรถม้าของตระกูลโอบันเคลื่อนตัวห่างไกลออกไปเรื่อย ๆ

“อย่ากังวลไปเลยพะยะค่ะ จักรพรรดินี คนที่ครอบครองป่าต้นทรีบ้านไม่ได้มีแต่ตระกูลโอบันตระกูลเดียวเสียหน่อยพะยะค่ะ”

“หมายความว่าตระกูลอื่นก็สามารถขายไม้ในปริมาณมากพอกันกับโอบันให้พวกเราได้หรือคะ ท่านพ่อ”

“แน่นอนว่าคงไม่ได้มีมากขนาดโอบันที่ครอบครองพื้นที่ที่ใหญ่ที่สุด

ก็จริง แต่หากลองสอบถามเจ้าของเขตแดนรอบ ๆ ก็อาจจะพอมีหวังพะยะค่ะ”

จักรพรรดินีราวีนี้เร่งรัดบิดาที่เอาแต่โอ้อวดยึดตายด

“ไม่ว่าจะต้องใช้วิธีการใดก็ต้องเพิ่มปริมาณไม้ นั่นให้ได้ค่ะ เข้าใจไหม๊ยะค่ะ”

เจ้าตระกูลอั้งเก้นส์ตอบกลับไปด้วยความตื่นตระหนก

“ชะ...เช่นนั้นกระหม่อมจะลองติดต่อกลุ่มการค้าอื่น ๆ ที่พอจะมีต้นทรีบ้างไว้ในครอบครองดูพะยะค่ะ”

แต่จักรพรรดินีราวีนี้ก็ยังไม่พอใจ นางครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะออกคำสั่งผู้เป็นบิดา

“ไม่ แค่นั้นมันไม่พอค่ะ หลังจากติดต่อพวกกลุ่มการค้าแล้ว ท่านพ่อเดินทางไปทางเหนือ จัดการขนส่งไม้กลับมาด้วยตัวเองนะคะ”

“...พะยะค่ะ องค์จักรพรรดินี”

จักรพรรดินีราวีนี้เดินตรงไปยังหน้าต่าง ก็มลงมองภาพพระราชวังด้านนอกที่เริ่มมีตลัว

แผนการพัฒนาภาคตะวันตกในคราวนี้เดิมพันด้วยอั้งเก้นส์ เดิมพันด้วยโชคชะตาของตัวจักรพรรดินีเอง

นางยกมือขึ้นวางบนกรอบหน้าต่างที่ทำจากวัสดุชั้นยอด ก่อนจะกำมันแน่นจนข้อนิ้วแต่ละข้อปูดโปนกลายเป็นสีเขียวซีดน่ากลัว

หลายวันต่อมา ณ สำนักงานของร้านค้าเพลเลส

แคร์ลี่บันที่นั่งรายงานเรื่องต่างๆของร้านค้าให้พีเรนเทียฟัง จู่ๆก็เอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงเต็มไปด้วยความกังวล

“ในบรรดาตระกูลไต้บั้งคับบัญชาของลอมบาร์เดีย ตอนนั้นก็พูดกันไปมากมายเกี่ยวกับกิจการไปรษณีย์แล้วครับ ท่านพีเรนเทีย”

“ทราบค่ะ มันเป็นการพลิกโฉมสุดๆเลยนี่คะ”

ถึงขนาดที่ทั้งลาลานู เครนีเย่ และสองแฝดที่ได้ยินข่าวต่างก็วิ่งมาถามเธอว่าข่าวลือนั้นเป็นเรื่องจริงหรือเปล่าเลยทีเดียว

“เรียกได้ว่าภายใต้การใช้สิทธิ์ของทายาทเจ้าตระกูลจนถึงปัจจุบัน ยังไม่มีใครเคยเป็นประเด็นร้อนแรงแบบนี้มาก่อนเลยละครับ”

“ก็คงเป็นเพราะข้ายังเด็กนั่นแหละค่ะ แต่ก็นะ นอกจากนี้อาจจะมีเหตุผลอื่นอีกก็ได้” เธอยกไหล่ไม่ยี่หระกับคำพูดของแคร์ลี่บัน เอ่ยตอบอย่างเอื่อยเฉื่อยไม่สนใจอะไรนัก “ตอนนี้ยังผู้คนพูดถึงกิจการคราวนี้มากเท่าไร? สิ่งที่จะได้รับหลังจากประสบความสำเร็จย่อมมากตามไปด้วยค่ะ ข้าเลยไม่ได้สนใจอะไรมาก”

ท่าทางผ่อนคลายเกินควรของเธอทำให้สุดท้ายแคร์ลี่บันก็ยอมพยักหน้า โอนอ่อนผ่อนตาม ก่อนจะข้ามไปยังประเด็นถัดไป

“ทางตระกูลอังกะเนสติดต่อเข้ามาครับ พวกเขาบอกว่าอยากจะขอซื้อ
ต้นทรีบ้าที่พวกเราครอบครองอยู่”

“คงตั้งใจจะเร่งการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวภาคตะวันตกนั้นแหละค่ะ
แค่จำนวนที่ทางตระกูลโอบันมอบให้ พวกนั้นต้องไม่พอใจอยู่แล้ว”

“ดูเหมือนพวกเขาจะกังวลมากเสียจนทำการสืบหมดแล้วละครับ
ว่านอกจากที่ทางเราส่งไปยังเขตแดนเซซายูแล้ว ก็ยังเหลือต้นทรีบ้าอีก
เป็นจำนวนมาก”

“ใช่แล้วค่ะ ถึงแม้จะมีเงินทุนอยู่มาก แต่หากไม่มีวัสดุก็ไม่อาจเร่ง
การก่อสร้างได้นะคะ”

“ต่อให้ขายราคาแพง พวกเขาก็คงจะยอมจ่ายเงินซื้อล่ะครับ”

“ใช่ค่ะ แต่พวกเราจะไม่ขายต้นทรีบ้าให้หรอกค่ะ”

คราวนี้เคลย์ลีนเองก็ตกใจอยู่บ้างเล็กน้อย

ทั้ง ๆ ที่มีคนติดต่อเข้ามาขอซื้อไม่ว่าจะขายราคาแพงแค่ไหนก็ตาม
แต่เธอกลับไม่ยอมขายต้นทรีบ้าที่กว้านซื้อเก็บไว้ เป็นธรรมดาที่เธอจะไม่เข้าใจ

เคลย์ลีนนั่งเลื่อยอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะเอ่ยอย่างระมัดระวัง

“แต่ตระกูลโอบันก็ยังคงส่งไม้ให้อย่างต่อเนื่องเป็นระยะอยู่แล้ว
ส่วนกลุ่มการค้าไม้เนื้อเองก็ครอบครองต้นทรีบ้าเป็นจำนวนมากแล้วไม่ใช่
หรือครับ แบบนี้ต่อไปยังงี้ก็ต้องเป็นไปตามแผนการของอังกะเนส...”

“กลุ่มการค้าไม้เนื้อนะ ต่อให้เฟเรสขายไม้ที่มีอยู่ทั้งหมดให้พวกอังกะเนส
มันก็ยังไม่เพียงพอหรอกค่ะ สุดท้ายพวกเขาก็คงจะเอาแต่ติดต่อกับเรา
ไม่ยอมเลิกเรา เพราะตอนนี้จักรพรรดินีร้อนใจมากยิ่งงี้ละค่ะ”

และนั่นก็คือข้อผิดพลาดที่ร้ายแรงที่สุดของจักรพรรดินีรวีนี้

หากเป็นเมื่อชีวิตก่อน มันก็เป็นเพียงแค่การพัฒนาที่ยังอยู่ในระดับ
รากฐานเท่านั้น

เพราะพวกเขาไม่ได้รับร้อนอะไรขนาดนั้น ต่อให้มี ‘เรื่องนั้น’ เกิดขึ้น
ก็ยังสามารถสร้างแหล่งท่องเที่ยวได้เสร็จสมบูรณ์ แต่หากคราวนี้รับร้อนด่วน
จัดการอย่างไม่ระมัดระวังให้ดีละก็...

“ไม่ต้องห่วงค่ะ เคลย์ลีน ต่อไปในอนาคตอังกะเนสก็จะยังคงเป็น

เขตแดนที่มีผืนดินยาวเหยียดที่สุดในอาณาจักรเหมือนเดิมค่ะ และจะเป็นเช่นนี้ต่อไปอีกพักใหญ่เลยละค่ะ”

หลังจากประชุมกับเครย์ลีบันเสร็จ เธอก็มุ่งหน้ากลับมาที่คฤหาสน์ ฤดูใบไม้ผลิ ผ่านพ้นไป ตอนนี้เริ่มเข้าสู่ฤดูร้อนแล้ว อากาศจึงร้อนขึ้นเรื่อยๆ เธอใช้ผ้าเช็ดหน้าซับเหงื่อและเดินตรงไปยังปีกคฤหาสน์

บรรยากาศของคฤหาสน์ดูรื่นรมย์ชอบกล ข้ารับใช้หญิงสองคนกึ่งเดินกึ่งวิ่งผ่านหน้าเธอไป พวกนางโค้งศีรษะให้เธอเล็กน้อยแล้วเริ่มต้นวิ่งอีกครั้ง ในตอนนั้นเองใครบางคนก็ตะโกนเรียกเธอเสียงดังจากไกลๆ เครนีย์กำลังวิ่งตรงมาหาเธอ

“ท่านพี่! ท่านพี่เฟิเรนเทีย!”

ดูเหมือนที่ผ่านมาจะสูงขึ้นอีกหรือเปล่านะ

พอเด็กหนุ่มตัวสูงแก่ง้างเหมือนต้นไม้วิ่งเสียงดังตึงตึง ฝุ่นก็ลอยคลุ้งตกลงไปหมด

“มีเรื่องอะไรเธอ เครนีย์”

“แฮกๆ ไปไหนมาตั้งแต่เช้าครับเนี่ย! ไม่วลี ตอนนี่เรื่องนั้นไม่ใช่เรื่องสำคัญ...ฮู่ว”

นี่วิ่งมาจากที่ไหนกันแน่นะ

เครนีย์พยายามควบคุมลมหายใจหอบแฮกให้เป็นปกติ ในขณะที่ตะโกนเสียงดังด้วยสีหน้าตื่นเต้นสุดขีด

“ตอนนี้เจ้าชายลำดับที่สองเสด็จมาที่คฤหาสน์ครับ!”

“เฟเรสเธอ ที่ไหน”

“ลานฝึกกองกำลังอัศวินครับ!” เครนีย์ผู้เป็นแฟนคลับตัวยงของเฟเรส ถึงกับกระตือรือร้นไปมาด้วยความตื่นเต้น “พระองค์กำลังประลองอยู่กับพวกอัศวินที่นั่น...ข้าเองก็กำลังจะไปดูครับ!”

“อ่า เพราะงั้นทุกคนถึงได้วิ่งมาทางนี้กันนี่เอง”

“พวกเรารีบไปดูกันเถอะครับ!”

“เอาสิ ไปดูกัน”

เมื่อมาถึงลานฝึกพร้อมกับเครนีย์ เธอก็มองเห็นฝูงชนมารวมตัวกันอย่างเนืองแน่นจนแทบไม่เหลือที่ให้นอนอยู่ก่อนแล้ว

“อ๊ะ อยู่นั่นไง!”

เครนีย์ตัวสูงอยู่แล้ว แค่อึดคอกหน่อยเดี๋ยวก็สามารถมองเห็นศีรษะของคนอื่นๆ ไปได้ง่าย ๆ แต่เธอขณะ นอกจากหลังศีรษะของคนอื่นๆ ก็มองไม่เห็นอะไรเลยสักอย่าง

เครนีย์มองเธอด้วยความลึงเลอยู่ครู่หนึ่ง แล้วจู่ ๆ ก็กระแอมกระไอเสียงดัง

“อะแฮ่ม!”

“อ๊ะ! คุณหนู คุณชาย ไปข้างหน้าสิครับ เฮ้ หลีกทางหน่อย!”

ซ้ำรับใช้คนหนึ่งสังเกตเห็นพวกเขาจึงช่วยเปิดทางให้แทน

“ขอ...ขอบใจนะ!”

เครนีย์ยืนอายุอยู่ข้าง แต่ที่ยืนกว้างจูงมือเธอเดินไปข้างหน้า หลังจากเดินแทรกคนอื่น ๆ อยู่พักหนึ่ง ในที่สุดพวกเขาก็สามารถมองเห็นทัศนียภาพของลานฝึกได้สำเร็จ

เฟเรสยืนอยู่ตรงกลางพื้นที่กว้างขวางขนาดใหญ่

เขาสวมเสื้อเชิ้ตกับกางเกงดูเรียบง่าย ในมือถือเพียงแค่ดาบเล่มหนึ่ง ทำทางดูใกล้เคียงกับนักดาบผู้เล็งดาบแหลมคมด้วยความดุเดือด มากกว่าจะเป็นเจ้าชายของอาณาจักร

“บุกแล้ว! ระวังตัวด้วยพะยะค่ะ!”

อัศวินคนหนึ่งสวมใส่ชุดประจำกองกำลังอัศวินลอมบาร์เดีย ดูแล้วน่าจะอายุประมาณสามสิบกว่าได้ เขาตะโกนเสียงดังเป็นการเตือนก่อนจะพุ่งเข้าหาเฟเรส

แขนของชายคนนั้นหนาขนาดไม่น่าจะกำด้วยมือทั้งสองข้างได้รอบดาบที่ถือเอาไว้ก็ใหญ่มากด้วย

น้ำหนักร่างกายแตกต่างจากเฟเรสที่ถึงแม้จะตัวสูง แต่ร่างกายกลับอ่อนช้ำผอมเพรียวมากทีเดียว

แต่มันก็เท่านั้น

ไม่รู้ตั้งแต่เมื่อไหร่ที่ออราลี้นำเงินกำลังส่องแสงห่อหุ้มดาบขนาดใหญ่อยู่
ต่อหน้าอัศวินที่วิ่งกระโจนเข้าใส่ด้วยความเร็วไม่เข้ากับร่างกายสูงใหญ่นั้น
จนทำให้หนักถึงหมัดตัวยักษ์ออกกล้า เฟเรสดูจะตกอยู่ในสถานการณ์อันตราย
เล็กน้อย

แต่ทว่า...

เคี้ยง!

เสียงเหล็กกระทบกันดังก้องไปทั่ว

แค่ครั้งเดียวเท่านั้น

แค่นั้นจริง ๆ

แต่หลังจากที่เสียงแหลมของโลหะดังก้องไปทั่วลานฝึก ทุกสิ่งก็พลัน
พลิกตาลปัตรไปอย่างสิ้นเชิง

“นะ...นี่มัน...”

อัศวินที่พุ่งเข้าใส่เฟเรสด้วยพลังรุนแรงเมื่อครู่นี้ ได้แต่เหม่อมองดาบ
ของตนที่หักเป็นสองท่อน

“อะ...ออราของข้าถูกทำลาย...”

แตกต่างจากอัศวินที่อยู่ในอาการตกตะลึง เฟเรสเพียงแค่เสียบดาบ
เก็บลงฝักด้วยใบหน้านิ่งสงบเท่านั้น

“เฮือก...”

ใครบางคนที่ยืนอยู่ข้างกายเธออ้าปากค้างส่งเสียงอุทาน

“คะ...ใครเห็นบ้างว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น”

เข้ารับใช้ชายวัยกลางคนผู้หนึ่งหันไปถามรอบตัว แต่ไม่มีใครตอบ
คำถามของเขา เพราะทุกคนกำลังยุ่งอยู่กับการขี้นดาด้วยไม่ยอมยกเชื้อสายดา
และไม่อาจพูดอะไรออกมาได้แม้แต่ครั้งคำ

อัศวินแห่งลอมบาร์เดียยืนก้มหน้านิ่ง ไม่นานหลังจากนั้นเขาก็โค้งศีรษะ
ให้แก่เฟเรส

“ได้เรียนรู้มากเลยพะยะคะ เจ้าชาย”

“ความบริสุทธิ์ของออร่าต่ำเกินไปครับ หากใช้ดาบบาสดาร์ต การฝึกฝน
ร่างกายเป็นเรื่องสำคัญก็จริง แต่ถ้าหากออร่าอ่อนแรง มันจะส่งผลต่อ

แรงใจมตีได้ครับ ลองฝึกฝนมานา¹ให้เสถียรมากขึ้นดูนะครับ”

คำแนะนำของเฟเรสราบเรียบมาก

ไม่มีสีหน้าดีใจที่ได้เป็นผู้ชนะเลยแม้แต่นิดเดียว

อัศวินมองหน้าเฟเรส ในขณะที่พยักหน้าลงอย่างแข็งขันแล้วกล่าว
ขอขอบคุณอีกครั้ง

“ขอบพระทัยพะยะคะ เจ้าชาย”

พออัศวินผู้นั้นก้มลงเก็บดาบที่หักเป็นสองท่อน อัศวินคนอื่นๆ ก็รีบ
วิ่งเข้ามาทันที

“ตะ...ต่อไปประลองกับกระหม่อม...”

“ไม่ กับกระหม่อม...”

“นี่ก็สามสิบคนเข้าไปแล้วนะ ให้มันน้อยๆ หน่อยเจ้าพวกนี้!”

สามีของลอร์ลซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาอัศวินทั้งหลาย พรินท์ เดวอน
ผู้เป็นหัวหน้าหน่วยตำหนิพวกเขาเสียงดัง

“ประลองต่อกีก็ได้ไม่เป็นไรครับ เซอร์เดวอน”

พอได้ยินเฟเรสพูดเสียงทุ้มต่ำ เหล่าอัศวินก็ล้วนมีสีหน้าเบิกบานขึ้นม
ทันที แต่พรินท์กลับส่ายหน้าปฏิเสธอย่างหนักแน่น

“จะปล่อยให้หีบภวนเจ้าชายมากไปกว่านี้ไม่ได้หรอกพะยะคะ อีกอย่าง
คุณหนูพีเรนเทียก็มาถึงแล้วด้วย”

“ฮ๊ะ”

เฟเรสตกใจเล็กน้อย เขารีบหันมามองหาเธอ

คงจะลืมนไปเลยละมังว่าตัวเองกำลังอยู่ที่คฤหาสน์ลอมบาร์เดีย

เธอหัวเราะโบกมือให้เขาเป็นการทักทาย

ผู้คนที่มารวมตัวกันต่างเริ่มแยกย้ายไปคนละทางเมื่อเห็นว่าการประลอง
จบลงแล้ว

“สวัสดีครับ!”

เธอกับเกรนีย์รับการทักทายจากอัศวินทั้งหลาย ในขณะที่เดินเข้าไปยัง

¹หมายถึง ฟลัง หรืออำนาจเหนือธรรมชาติ

ลานฝึกซ้อม

เฟเรสเองก็เดินตรงมาหาเธอ เขายิ้มเล็กน้อยก่อนจะเป็นฝ่ายหักท่ายก่อน

“สวัสดี เทีย”

“สวัสดี เฟเรส มาทำอะไรที่นี่เนี่ย”

“ครั้งก่อนสัญญาไว้ว่าจะช่วยเป็นคู่ประลองให้คิลลิวกับเมลอน ก็เลยมาที่นี่นะ แต่วันนี้ทั้งสองคนดันออกไปฝึกซ้อมข้างนอกเสียได้”

“เพราะงั้นไหน ๆ มาแล้วก็เลยช่วยดูฝีมือให้พวกอัศวินคนอื่น ๆ เหนอ”

“ก็ระหว่างที่รอเทียไม่มีอะไรให้ทำพอดี”

“เหนื่อยหน่อยนะ อ้อ ทางนี้ลูกพี่ลูกน้องข้าเอง เคยเจอกันในงานเลี้ยงคราวก่อนแล้วใช่ไหม”

“อ้อ สวัสดี เครนีย์”

“ฮะ ะ...ถวายความเคารพพะยะค่ะ!”

ทันทีที่เฟเรสเรียกชื่อเจ้าตัว ใบหน้าของเครนีย์ก็ขึ้นสีแดงก่ำ

“งั้นไปดื่มชาที่ห้องข้าดีมั๊ย”

เฟเรสพยักหน้าตอบคำถามเธอ

“งั้นก่อนไปก็ต้องกล่าวลาอัศวินทุกท่านก่อนสิ”

“ฮะ”

ในตอนนั้นเองเฟเรสถึงนึกขึ้นได้ว่าพวกอัศวินยังมีตัวตนอยู่ตรงนี้ เขาหันหลังไปเอย่กับทุกคน

“ไว้คราวหน้าจะแวะมาใหม่นะครับ”

พริตม์มองเธอกับเฟเรสด้วยสีหน้าสับสนเล็กน้อยก่อนจะเอ่ยขึ้น

“ฮะ พะยะค่ะ...วันนี้ละ...ลำบากพระองค์แล้วพะยะค่ะ”

ทำไมทำท่าแบบนั้นล่ะเนี่ย...

พวกเรากำลังจะเดินกลับไปยังปีกคฤหาสน์ซึ่งเป็นบ้านของเธอ แต่จู่ ๆ เฟเรสก็หยุดชะงักแล้วเอ่ยถามเธอเสียงแผ่ว

“ว่าแต่เครนีย์ล่ะ ไปด้วยมั๊ย”

“ซึล”

เบเจอร์เตาะปากเสียงดังจี้จี้ด้วยความไม่พอใจ หลังจากเฝ้ามอง การประลองของบรรดาอัศวินกับเจ้าชายลำดับที่สองที่ลานฝึกด้านล่างจาก หน้าต่างคฤหาสน์หลัก

“เล่นตลกอะไรกัน”

สภาพของพวกอัศวินลอมบาร์เดียที่ทำตัวไม่ถูกเมื่ออยู่ต่อหน้าเจ้าชาย ลำดับที่สองด้านล่างนั้น ดูแล้วน่าทุเรศเสียจนเขาไม่อยากทนมองต่อ

“นั่งนั่นอีกแล้ว”

เมื่อภาพบุตรสาวของแคลอฮันที่เกาะติดอยู่ข้างกายเจ้าชายลำดับที่สอง ปรากฏเข้าสู่ห้วงสายตา เบเจอร์ก็ยังมีสีหน้าบิดเบี้ยวไม่น่ามอง

“นั่งเด็กโอหัง”

เขามาที่นี่ในวันนี้ก็เพราะได้ยินข่าวเรื่องที่พีเรนเทียใช้สิทธิ์ของทายาท จับมือกับตระกูลเดวอนจะสร้างกิจการขึ้นมา

“นั่งนั่นล้าต๋ยงไปมาใช้อำนาจของผู้สืบทอด”

ในสายตาของเบเจอร์แล้ว พีเรนเทียซึ่งมีสายเลือดของคนเร่ร่อน ผสมอยู่นั้น ไม่มีสิทธิ์จะใช้อำนาจของทายาทผู้สืบทอดสายตรง

“ถ้าเป็นเบเลซกูกชายของเขาที่เป็นบุตรคนโตของรูลลัก็ก็อีกเรื่อง

“พวกชั้นต่ำไม่มีใครคบ ต้องมาเล่นกันเอง”

เบเจอร์มองเจ้าชายลำดับที่สองที่เดินคู่ไปกับพีเรนเทียพลางพุดพึมพำ ด้วยความหงุดหงิดไม่หยุด

“เตรียมห้องทำงานเสร็จเรียบร้อยแล้วครับ เข้าไปรอด้านในก่อน ได้เลยครับ”

โยฮันพ่อบ้านประจำตัวท่านเจ้าตระกูลเอ่ยแจ้งให้เบเจอร์ทราบ

วันนี้คือวันที่สามของสัปดาห์

เป็นวันที่สี่พี่น้องบุตรชายบุตรสาวของเจ้าตระกูลจะต้องมารวมตัวกัน ตามธรรมเนียมที่ปฏิบัติสืบต่อกันมาเนิ่นนาน

เบเจอร์เดินผ่านโยฮันเข้าไปในห้องทำงานของเจ้าตระกูลโดยไม่แม้แต่ จะขอขอบคุณสักคำ ก่อนที่จะหยุดยืนอยู่ตรงธรณีประตูด้วยสายตาว่างเปล่า

ยิ่งนึกถึงวันที่เคยใช้ห้องทำงานแห่งนี้ในฐานะรักษาการเจ้าตระกูล ถึงแม้จะเกิดขึ้นเพียงแค่ครู่เดียวก็ตาม เขาก็ยิ่งรู้สึกอารมณ์เสียมากกว่าเดิม

“แน่นอน”

ห้องทำงานห้องนี้ เขาจะทำให้มันกลายเป็นของตนให้ได้
มันเป็นของเขาตั้งแต่เกิดและจะไม่มีวันยอมให้ใครหน้าไหนมาแย่งมันไปจากเขาทั้งสิ้น

เบเจอร์จ้องเก้าอี้ที่มีแต่เจ้าตระกูลเท่านั้นที่มีสิทธิ์นั่งด้วยนัยน์ตา อาฆาตแค้น

ในตอนนั้นเองก็พลันได้ยินเสียงหนึ่งดังขึ้นจากข้างหลัง

“เบเจอร์”

ใบหน้าของเบเจอร์ที่หม่นตัวหันหลังกลับไปมองโดยไม่คิดอะไรพลัน บิดเบี้ยวไม่น่ามองขึ้นมา

“ถ้าจะไม่เข้าไปก็อย่าขวางทาง หลบไปข้าง ๆ โน่นหน่อยได้หรือไม่ มันกะกะคนอื่นเขา”

ซานาเนสกำลังมองเบเจอร์ด้วยใบหน้าเรียบเฉยไร้อารมณ์

บทที่

132

เบเจอร์ เป็นฝ่ายกระตือรือร้นทำเสียงดั่งตึงตึงเดินเข้าไปด้านในห้องก่อน

ดูบ

ท่าทางยามกระแทกตัวนั่งลงบนเก้าอี้ที่วางอยู่ตรงกลางเสียงดั่งราวกับ
จิงโง้นั้น ทำให้ซานาเนสได้แต่ส่ายหน้าเบาๆ ด้วยความเอือมระอา

เก้าอี้ถูกจัดเตรียมไว้ทั้งหมดสี่ตัวก็จริง แต่คนที่มาเข้าร่วมการประชุม
ในวันนี้มีเพียงซานาเนสกับเบเจอร์แค่สองคนเท่านั้น

ซานาเนสนั่งลงบนเก้าอี้ที่เว้นห่างจากเบเจอร์ไปหนึ่งตัวเงิบๆ ก่อนจะ
เอ่ยถาม

“วันนี้ลอรเรนซ์ก็ไม่มาอีกแล้วหรือ”

“มาตอนนี้ก็ได้ดูดีขึ้นในสายตาท่านพออยู่แล้ว จะให้ลอรเรนซ์
มาทำอะไรที่นั่นล่ะครับ”

“ไม่ใช่เพื่อให้ดูดีอย่างเดียวเสียหน่อย...เฮ้อ เออเออ ถ้าเจ้าตัว
ไม่ยอมมาก็คงช่วยไม่ได้”

“แคลอฮันก็ไม่มาเหมือนกัน แล้วทำไมพูดถึงแต่ลอรเรนซ์แบบนี้
ล่ะครับ”

เบเจอร์รูดน้ำมึนใส่บทสนทนาที่ควรจะปิดฉากลง

“แคลอฮันเดินทางลงไปยังเซซาญูเพื่อดูแลเขตแดนของเขาไม่ใช่หรือไง

แตกต่างจากคนที่อยู่ในครอบครัวนั้นแท้ ๆ แต่กลับไม่มาเข้าร่วมการประชุม
อย่างเห็นได้ชัดอยู่แฉิวนะ เบเจอร์”

“ถ้ามีเซตแดนเป็นของตัวเอง ก็น่าจะเดินทางไปอาศัยอยู่ที่นั่นเลยสิครับ
ไม่ใช่เอาแต่ผลกำไรของของลอมบาร์เดีย ไม่ถูกหรือไงครับ”

แต่แล้วในจังหวะที่เบเจอร์ตั้งใจจะตวาดเสียงลั่นเสียงชานาเนสอย่าง
ไรเหตุผล

“เงินของลอมบาร์เดีย ไม่ใช่ฐานะให้เจ้าต้องมานั่งกังวลหรอก”

“ท่านพ่อ”

รูลล์ก็เดินเข้ามาในห้องทำงาน ก่อนจะจ้องเบเจอร์ด้วยนัยน์ตาคมกริบ
“เจ้าที่ทอดทิ้งลอมบาร์เดียอย่างไรเหตุผลไปอยู่ที่อื่นเกินสักว่าหนึ่งปีนั้น
ข้าก็ยังยอมรับไม่ว่าอะไรไม่ใช่หรือไง”

เบเจอร์ไม่อาจโต้แย้งคำพูดของรูลล์ก็ได้สักคำ เขาได้แต่กัดฟันกรอด
รูลล์หันไปมองเบเจอร์ที่ทำตัวเช่นนั้นด้วยความไม่พอใจสักเท่าไร
แล้วหันกลับมาเริ่มเปิดการประชุม

การประชุมนี้จัดขึ้นเพื่อรับฟังความคิดเห็นของทั้งสองคน เกี่ยวกับ
เรื่องเล็กเรื่องใหญ่ที่เกิดขึ้นในตระกูลตลอดระยะเวลาหนึ่งสัปดาห์

การประชุมกินเวลาไม่นานนัก

และเมื่อการประชุมอันแสนสั้นสิ้นสุดลง รูลล์ก็เอ่ยขึ้น

“พวกเจ้าทั้งสองคนก็คงได้ยินเรื่องที่พีเรนเทียจะร่วมมือกับตระกูล
เดวอน ช่วยกันเป็นแกนนำในการขับเคลื่อนกิจการแล้วสินะ”

ในขณะที่เดียวกันเบเจอร์ก็พินลมหายใจทางจมูกเสียงดังที่ด้วยความ
ไม่พอใจ

“...มีอะไรอยากจะพูดขึ้นหรือ เบเจอร์”

“ความเห็นของข้าจะไปสำคัญอะไรล่ะครับ แต่ไหนแต่ไรท่านพ่อ
ก็เอาแต่เข้าข้างนี่...ไม่สิ เด็กคนนั้นอยู่แล้ว ครั้งนี้ก็คงยอมปิดตามองผ่าน
ไม่ใช่หรือไงครับ”

“ข้าเข้าข้างอย่างนั้นหรือ อิม ก็อาจจะใช่”

รอยยิ้มแฉ่งแฉ่งอยู่บนมุมปากของรูลล์ก็ยามพูดถึงพีเรนเทีย

เบเจอร์ขมวดคิ้วมองภาพนั้น ก่อนจะเป็นสายตาไปด้านข้าง
 “เบเจอร์ เจ้าคาดการณ์นี้ได้ถูกต้องแล้ว ครั้งนี้ข้าก็คิดที่จะเชื่อมั่นในตัวเด็กคนนั้น”

เชื่อมั่นอย่างนั้นหรือ

เบเจอร์พรับ่นอยู่ในใจ

ท่านพ่อไม่เคยเชื่อใจในตัวเขาเลยแม้แต่ครั้งเดียว แล้วนั่นเด็กนั้นมันมีดีอะไรกัน

ในบรรดาตระกูลใต้บังคับบัญชาทั้งหมด ตระกูลเดวอนเป็นตระกูลที่ถือว่าตกต่ำที่สุดแล้ว เขาไม่รู้หรือว่านางนั้นจะไปร่วมมือทำอะไรกับคนพวกนั้นได้ บางทีเขาน่าจะลองเข้าไปขัดแข้งขัดขาคุณลึกลับหน่อยดีมัยนะ

แต่แล้วในตอนที่เบเจอร์เงยหน้าขึ้นโดยไม่ได้คิดอะไร

รูลลึกลับที่ลอบมองเขาอยู่ก่อนแล้วก็เอ่ยเตือนเสียงทุ้มหนึ่งประโยค

“ตั้งนั้นอย่าได้เข้าไปยุ่งยามกับพีเรนเทีย”

เบเจอร์สะดุ้งเฮือก รีบร้อนหลบสายตาอย่างรวดเร็ว

การประชุมจบลงเช่นนั้น เบเจอร์กับชานาเนสเดินออกมาจากห้องทำงานถึงแม้จะเป็นพี่น้องกัน แต่ระหว่างทั้งสองคนกลับไม่มีบทสนทนาด้วยความรักใคร่อย่างที่พี่น้องสมควรกระทำ อีกทั้งยังมีเรื่องราวมากมายเกิดขึ้นจนทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างพวกเขาทั้งสองคนมันบิดเบี้ยวไปหมด

แต่แล้วเมื่อเดินมาถึงปลายโถงทางเดิน เบเจอร์ก็เอ่ยเรียกชานาเนสเอาไว้

“คิดจะปล่อยบุตรสาวของแคลฮันเอาไว้เฉยๆหรือครับ ท่านพี่”

“ถ้าไม่ปล่อยไปแล้วยังงั้นละ เจ้าเองก็ได้ยินคำสั่งของท่านพ่อไม่ใช่หรือไง”

“แต่ว่า!”

เบเจอร์แผลงเสียงสูงโดยไม่รู้ตัว เขารีบหันไปมองห้องทำงานของรูลลึกลับที่อยู่อีกฟากของทางเดินก่อนจะเอ่ยต่อ

“เรื่องนี้มันไม่ต่างกับการสร้างความเสียหายให้ตระกูลเลยนะครับคนอื่น ๆ จะพานหัวเราะเยาะกันหมด! ว่าเด็กตระกูลลอมบาร์เดียเอาแต่

ใช้อำนาจตระกูลอวดแบ่งไปเรื่อย!”

“...อะไรนะ ฮ่า ๆ ๆ!”

ซานาเนสเบิกตากว้าง ระเบิดหัวเราะเสียงดังลั่น

เบเจอร์ได้แต่ขมวดคิ้วแน่น เขาพูดอะไรผิดไป เหตุใดซานาเนสถึงได้หัวเราะเช่นนั้นกัน เขาได้แต่เหม่อมองภาพตรงหน้าด้วยความไม่เข้าใจ

“ฮ่า ๆ! เบเจอร์! พูดอะไรน่าขันเสียจริงนะ! เจ้าเนียนะเป็นห่วงชื่อเสียงของตระกูลว่าจะเสื่อมเสียเพราะ ‘มีคนเอาแต่ใช้อำนาจตระกูล ลอมบาร์เดียอวดแบ่งไปเรื่อย!’ เจ้าเนียนะ!”

“จะบอกว่าข้าเองก็เอาแต่พึ่งพาในอำนาจของตระกูล อวดแบ่งไปทั่วอย่างไรหัวคิดหรือครับ”

เบเจอร์กัดฟันกรอดเมื่อในที่สุดก็ตระหนักได้ถึงเหตุผลที่ซานาเนสหัวเราะ

แต่ซานาเนสซบหน้าตาที่ไหลออกมาบริเวณหางตา ขณะเดียวกันก็ยังคงไม่หยุดซ้ำ

“เพราะเจ้าแท้ ๆ ข้าเลยหัวเราะได้หลังจากไม่ได้หัวเราะมาเสียนาน เอาละเบเจอร์ การเข้าไปจัดการกิจการของตระกูลมันเป็นสิทธิ์ของเทียบ ไม่ใช่เรื่องที่พวกเราจะเข้าไปยุ่งยามอะไรได้หรอกนะ”

คำพูดราบเรียบของซานาเนสทำให้เบเจอร์ต้องคัดค้านเสียงดังด้วยความไม่พอใจ

“ท่านพี่ไม่แม้แต่จะรู้สึกไม่พอใจเลยไม่ใช่หรือครับ! ทั้ง ๆ ที่ก็ทราบดี ไม่ใช่หรือว่าการใช้สิทธิ์ของผู้สืบทอดมันมีความหมายว่ายังไง! แถมยังเป็นน้องเด็กน่ารังเกียจนั่นอีก!”

“เจ้าคงจะกลัวมากเลยสิท่า กลัวว่าเด็กคนนั้นจะเข้ามาแข่งขันแย่งชิงตำแหน่งเจ้าตระกูลคนถัดไปกับพวกเรา”

“กลัวอะไรกันครับ ใครกลัวใครกัน เหนะ! คู่ต่อสู้อย่างนั้นหรือ! ข้าพูดถึงเรื่องฐานะต่างหากละครับ ไม่รู้จักเจียมเนื้อเจียมตัวทั้ง ๆ ที่เป็นแค่เลือดผสม แต่กลับเสนอน้าแบบนี้มันอะไรกัน!”

“เฮ้อ...” ซานาเนสถอนหายใจมองเบเจอร์พร้อมกับส่ายหน้าไปมา

“เบเจอร์ ข้าขอแนะนำจากใจจริงเพื่อตัวตัวเอง อย่าได้คิดจะขวางทางเด็กคนนั้น เจ้าไปสนใจทำงานทำการของตัวเองให้มันดีเถอะ นั่นเป็นวิธีเดียวที่จะช่วยให้เจ้ามีโอกาสชนะได้”

ชานาเนสทั้งห้าไว้เพียงแค่คำพูดประโยคนั้น ก่อนจะหันหลังเป็นฝ่ายเดินจากไปก่อน

เบเจอร์ถ่มน้ำลายลงพื้น ในขณะที่มองภาพด้านหลังของหญิงสาวที่เดินจากไปตามโถงทางเดินอย่างสง่างาม

“ทำเป็นหยิ่ง”

และเขาก็หมุนตัวเดินจากไปอีกด้านทั้งๆ ที่ยังโมโหจนหอบแฮก

ใช้เวลาพักใหญ่กว่าจะเดินกลับมาถึงบ้านของตน แต่ความโกรธแค้นของเบเจอร์กลับไม่มอดลงเลยแม้แต่น้อย

ทันทีที่เบเจอร์เปิดประตูเข้าไป เซรัลผู้เป็นภริยาก็ตื่นมาต้อนรับเขา

“กลับมาแล้วหรือคะ ที่รัก”

ในมือของเซรัลถือกระดาษจดหมายกับซองจดหมายสีม่วงอยู่ ดูเหมือนนางกำลังอ่านจดหมาย และเซรัลก็อ่านอารมณ์ของเบเจอร์ออกได้อย่างง่ายดายแจกเช่นทุกครั้ง

“ข้างนอกมีเรื่องอะไรเกิดขึ้นหรือคะ”

เซรัลกล่าวเช่นนั้นพลางพาเบเจอร์เดินไปนั่งลงบนโซฟาอย่างนุ่มนวล

“เฮ้อ เรื่องนั้นนะ”

เบเจอร์เริ่มเล่าเรื่องไม่น่าพอใจที่เกิดขึ้นเมื่อครู่ออกไปให้เซรัลฟังทั้งหมด

เซรัลเองก็ไม่ได้พูดอะไร นางเพียงแค่นั่งฟังเรื่องเล่าของเบเจอร์อยู่เงียบ ๆ จนจบ

“จริงๆ เลย ท่านพ่อก็แปลกนัก สงสัยเพราะอายุมากขึ้นกระมัง ถึงได้คิดอ่านไม่เหมือนแต่ก่อน ทั้งๆ ที่ควรจะเรียกน้องเด็กชั้นดำนั้นมาต่าหนิไม่ให้ทำอะไรบูมบ่ามเช่นนั้นแท้ๆ”

“นั่นนะสิ ฟังจากข่าวลือดูเหมือนจะทำกิจการส่งของอะไรเนี่ยแหละ”

“ส่งของเนี่ยนะ”

“อืม ที่จริงแล้วตระกูลเดวเองก็ไม่มีการทำอะไรให้ท่านนอกจากขนส่งสินค้าอยู่แล้ว คงเพราะเป็นตระกูลแบบนั้นแหละ ถึงได้เห็นดีเห็นงามกับการเล่นสนุกของพีเรนเทีย แคลลฮันเองก็เอาแต่ค้าขายกับพวกสามัญชน ทำให้พวกเราต้องอับอายแท้ๆ”

เบเจอร์กัดฟันกรอด พร่ำบ่นไปเรื่อยด้วยความหงุดหงิด

ในขณะที่เดียวกันก็พยายามลืมหืมตาความจริงที่ว่า การที่แคลลฮันกลายเป็นมหาเศรษฐีติดอันดับทวีปในระยะเวลาอันแสนสั้น แท้จริงแล้วก็เพราะกิจการเสื้อผ้าสำเร็จรูป

“คนอื่น ๆ คงพูดอะไรเกี่ยวกับลอมบาร์เดียอีกพักใหญ่เลย”

เซร์ลลอบหายใจราวกับรู้สึกอับอายจากใจจริง จากนั้นก็ยื่นจดหมายที่วางอยู่มุมหนึ่งให้เบเจอร์

“องค์จักรพรรดิที่ส่งจดหมายมานะคะ ลองอ่านดูสักครึ่งมัยคะ ที่รัก”

เบเจอร์รับจดหมายมาอ่านอย่างว่าง่าย

ในจดหมายกล่าวทักทายตามได้สารทุกข์สุขดิบสั้น ๆ เล่าเรื่องราวเกี่ยวกับแผนการพัฒนาภาคตะวันตกที่จะเลื่อนเข้ามาให้เร็วขึ้นกว่าเดิมหลายเท่าตัว

“ว่าแล้วเซียว สัมกับเป็นจักรพรรดินีจริงๆ! ตัดสินใจได้เฉียบขาดมาก!”

“ตอนนี้อัศวินราชวงศ์เองก็วุ่นวายไปหมด เพราะเจ้าชายลำดับที่สองไม่รู้จักเจียมเนื้อเจียมตัวนั้นไม่ใช่หรือคะ คงตัดสินใจเช่นนั้นเพราะงานเร่งด่วนด้วยค่ะ”

“นั่นสิ ยังไงก็ต้องตัดรากถอนโคนก่อนที่จะมีคำพูดไร้สาระออกมา ถึงจะดีที่ลืมนึกไปแล้ว”

เบเจอร์ยกนิ้วโป้งสรรเสริญเยินยอว่า ‘สัมกับเป็นจักรพรรดินี!’ อยู่หลายครั้ง แต่ไม่มีสัญญาณว่าจะคิดอะไรไปมากกว่านั้นเลยแม้แต่น้อย

เซร์ลลอบเตอะปากเสียงดังจี้จะในลำคอด้วยความไม่พอใจกับความโง่เขลาของเบเจอร์ที่ทำตัวเช่นนั้น นางฉีกยิ้มงดงามมากเท่ากับความรู้สึกหงุดหงิดในใจ ก่อนจะเอ่ยด้วยเสียงอ่อนโยน

“เพราะฉะนั้นที่รักคะ ข้ามีความคิดอะไรดี ๆ อยู่ค่ะ”

“ความคิดดี ๆ?”

“ถ้าหากจะเร่งการก่อสร้างให้ไวขึ้น ใช้แค่คนงานของอังกิ้นสอยอย่างเดียวคงไม่พอหรอกค่ะ เพราะฉะนั้นที่รักเข้าไปช่วยงานด้วยจะเป็นยังไงคะ”

“อะ...ข้าหรือ”

เบเจอร์ตกใจจนตาเบิกกว้าง

“ค่ะ พุดให้ชัดเจนก็คือให้ที่รักใช้กิจการก่อสร้างลอมบาร์เดียไปเข้าร่วมการพัฒนาของอังกิ้นสคะ”

“กิจการก่อสร้าง...ถ้าอย่างนั้นก็ต้องใช้อำนาจของทายาท”

เบเจอร์ยังไม่อาจหาญกล้าลงมือทำถึงขนาดนั้น

‘อำนาจของทายาท’ มันอาจจะเป็นอำนาจที่สามารถเอาชนะตระกูลได้บังคับบัญชาและอำนาจของผู้รับผิดชอบได้ทันทีในคราวเดียวกันก็จริง แต่หากเกิดข้อผิดพลาดหรือล้มเหลวขึ้นมาแล้วละก็ ความรับผิดชอบอันแสนใหญ่หลวงจะตามมาฝังกลบเขาให้จมดินหลังจากนั้นทันที

“ทำไมล่ะคะ ขนาดเด็กอย่างพีเรนเทียยังใช้อำนาจนั้นได้เลย”

“กะ...ก็จริง...”

“แล้วนี่ก็คืออังกิ้นสคะ เป็นงานที่จักรพรรดินีเป็นแกนนำผลักดันด้วยพระองค์เอง คิดว่ามันจะล้มเหลวได้หรือคะ”

เพียงครู่เดียวเบเจอร์ก็ถูกเกลี้ยกล่อมจนคล้อยตามเซรัลเสียแล้ว

“นี่เป็นโอกาสแล้วนะคะ ที่รัก ลองคิดดูสิคะ ถ้าที่รักร่วมมือกับอังกิ้นสช่วยพัฒนาเขตแดนจนประสบความสำเร็จแล้วละก็ ทุกคนในลอมบาร์เดียจะมองที่รักเปลี่ยนไปมากขนาดไหน”

เบเจอร์ตกอยู่ในภวังค์ความคิด แต่เซรัลเพียงแค่นั่งรออย่างพ่อนคลาย

เพราะนางรู้ว่าถ้าก็แค่ต้องใช้เวลาเสียหน่อยเท่านั้นเอง อันที่จริงตอนนี้เบเจอร์ก็ตกหลุมพรางเชื่อถือในคำพูดของนางไปแล้ว

เวลาผ่านไปเพียงชั่วครู่ เบเจอร์ก็เอ่ยวาจาอย่างที่เซรัลคาดการณ์เอาไว้ ไม่มีผิด

“เช่นนั้นเจ้าส่งสารไปหองค์จักรพรรดินีได้หรือไม่”

แคร์นีย์ร่วมดื่มชาอยู่ครู่หนึ่ง แต่แล้วไม่รู้ทำไมจู่ ๆ ก็บอกว่ามีงานต้องทำ เลยขอตัวกลับไปก่อน

ภายในห้องรับรองของเธอจึงเหลือเพียงแคเธอกับเฟรเสสองคน

“ที่จริงข้าตั้งใจจะเอาสิ่งนี้มาให้ล่ะ” เฟรเสหยิบกล่องใบเล็กออกมา จากอกเสื้อและเปิดมันออกต่อหน้าเธอ

“เพชร?” แคมไม่ใช่เพชรธรรมดาเสียด้วย

“นี่เจ้าแกะสลักเองอีกแล้วหรือ” มันเป็นเพชรที่ถูกแกะสลักเป็น ลูกเจี๊ยบตัวน้อย

“เอ่อ...ทำไมเป็นลูกเจี๊ยบล่ะ” ด้วยเพชรราคาแพงหุจี

“ข้าตั้งใจจะแกะสลักเพชร แล้วบังเอิญเห็นลูกเจี๊ยบหลายตัวเดินผ่านไป ผ่านมาแถว ๆ นั้นพอดีล่ะ มันน่ารักดีนะ”

“พะ...เพราะงั้นถึงเป็นลูกเจี๊ยบหรือ...”

เธอลำจ้วงเพชรเม็ดหนาที่ถูกแกะสลักเป็นลูกเจี๊ยบเพียงเพราะเหตุผล แค่นั้นด้วยความรู้สึกหดหู่ใจเล็กน้อย

“ความสามารถยอดเยี่ยมมาก” ลูกเจี๊ยบตัวน้อยกลมดิกมันน่ารักสุดๆ ไปเลย

“ขอบใจ” เฟรเสยิ้มตาหยีด้วยความพอใจในคำชมของเธอ

“นี่แกะสลัก...ด้วยออราอีกแล้วใช่ไหม?”

“อ้อ เพชรเนี่ยแกะสลักยากมากจริงๆ ต้องใช้ออรารุนแรงสุดๆ เลยล่ะ”

ออรามันไม่ใช่ของที่เอามาใช้งานแบบนี้สักหน่อย ถ้าเอาให้ปู่โคริลลีดู อัยากรู้จั่งว่าทางนั้นจะแสดงปฏิกิริยาแบบไหนออกมา เธอคิดแบบนั้น ไปพาลงเก็บเพชรลูกเจี๊ยบนั้นกลับลงกล่องอัญมณีแล้วลุกขึ้นจากที่นั่ง ก่อนจะเอยกับเฟรเส

“ตามข้ามาแป็บหนึ่งสิ”

สถานที่ที่เธอพาเฟรเสมาก็คือห้องตรงข้ามห้องนอนของเธอนั่นเอง

“ลองดูข้างในนี้หน่อยมั๊ย”

เธอพูดกับเฟรเสในขณะที่ช่วยเปิดประตูห้องให้เขา

“อา...”

เฟเรสมองสภาพห้อง เขาอ้าปากค้างพูดอะไรไม่ออกไปพักใหญ่เลย
ทีเดียว

“ใช่แล้วละ เจ้าเองก็พูดไม่ออกเหมือนกันใช่ไหม”

เธอตอบไหล่เฟเรสเบาๆ พยายามพูดรักษาน้ำใจเพื่อไม่ให้เขารู้สึกเสียใจ

“ทั้งหมดนี้คือจดหมายกับของขวัญที่เจ้าส่งมาให้ตลอดระยะเวลาที่อยู่
อะคาเดมี่ เห็นมั๊ยเฟเรส”

“...อ้อ”

“ทางด้านนั้นเป็นพวกตุ๊กตาไม้กับอัญมณีที่เจ้าแกะสลักส่งมาให้
กล่องใบใหญ่นี้เป็นจดหมาย ทางด้านนั้นมีหนังสือและตุ๊กตาทมิตัวใหญ่
ตรงนั้นเจ้าก็เป็นคนทำเองไม่ใช่เหรอ ฝีมือเย็บปักเย็บมมากเลย”

ภายในห้องถึงจุดอึดใจจนไม่มีพื้นที่เหลือแล้ว...ไม่มีที่จะให้ใส่ของขวัญ
เข้าไปเพิ่ม

“เพราะฉะนั้นตั้งแต่นี้ไม่ต้องให้แล้วก็ได้...”

“ขอบใจนะ”

“หืม?”

“ขอบใจนะ เทีย ที่เก็บทั้งหมดเอาไว้แบบนี้” เฟเรสกำลังดีใจจากใจจริง
แค่เพราะความจริงเล็กๆ น้อยๆ ที่ว่าเธอไม่เคยทิ้งขว้างของขวัญที่เขา
ส่งมาให้ ทั้งยังเก็บรวบรวมเอาไว้ทั้งหมดเป็นอย่างดี

เธอตะลึงงันอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะเอ่ยขึ้น

“มะ...ไม่สิ คนที่ต้องขอบคุณคือข้าต่างหาก เจ้าเป็นคนส่งของขวัญ
มาให้”

“อย่างนั้นหรือ อ่า...ข้าต่างหากล่ะที่ต้องขอบคุณเจ้า” นัยน์ตาของเฟเรส
ที่หันไปมองรอบๆ ห้องส่องประกายระยิบระยับ

“ได้ส่งของขวัญหาเทียที่ไร ช่วยให้อารมณ์ดีขึ้นมาเยอะเลยละ”

“...ทำไม”

“เพราะมันหมายความว่าข้าสามารถทำอะไรบางอย่างให้เจ้าได้” เฟเรส
ยิ้มจนเห็นแก้มตายาวเป็นรูปโค้ง

เกิดใหม่ชาตินี้ ฉันจะเป็นเจ้าตระกูล 4

ใบหน้ายิ้มแย้มด้วยความดีใจนั้น ไม่รู้ทำไมมันถึงได้ซ้อนทับกับเฟรส
ในวัยเยาว์ที่หนึ่งมองเธออยู่ตามลำพังในวังเล็กอันแสนผู้พังในอดีตเมื่อตอนนั้น
เสียได้

ศิวอัยยาบ